

Συνδιάσκεψη Σχολής Αρκέην

Λονδίνο – 25-26 Μαΐου 2024

Βασικός τόνος:

*Ας αφιερωθεί εκ νέου ο όμιλος στην υπηρεσία του Ερχόμενου
και ας κάνει ότι μπορεί για να προετοιμάσει τις διάνοιες και τις καρδιές
των ανθρώπων για το γεγονός αυτό. Άλλη πρόθεση ζωής δεν έχουμε.*

Πίνακας Περιεχομένων

ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 25 Μαΐου, Ανοιχτή Συνεδρία:

Καλωσόρισμα και Εισαγωγή: Christine Morgan	1
Ποίημα: <i>Στέκω και Περιμένω</i> . Αλίκη Μπέιλη	1
Ο Αγωγός της Καρδιάς. Laurie Farrow	3
3λεπτές στοχαστικές σκέψεις από τρεις σπουδαστές με θέμα: «Λησμονώντας όσα είναι περασμένα, τον μόχθο μου θα στρέψω προς τις ανώτερες πνευματικές μου δυνατότητες»	7
Lorraine Walker	8
Rima Taha	9
Dulce Celeste Gonçalves	16
Εφελκύνοντας ένα Σύμβολο της Νέας Εποχής	10
Τελετουργία και Θρησκευτική Παρόρμηση: Ian Welch	11

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 26 Μαΐου, Ανοιχτή Συνεδρία:

Επαναπροσδιορίζοντας την Εκκλησία – Μια προσωπική διαδρομή Marie Sundberg .	17
Ένας Σωτήρας για την Εποχή μας – Η Προετοιμασία του Δρόμου και η Χρήση της Ενέργειας Kevin Patten	21
Η Ανοικοδόμηση του Ιερού της Ανθρώπινης Διαβίωσης – Συζήτηση με τον Rajesh Makwana και την Liz McCaughey υπό την εποπτεία του Laurence Newey	24
Διαλογισμός Συνδιάσκεψης: Επιτρέποντας την Είσοδο στο Φως	25

ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 25 Μαΐου, Ανοιχτή Συνεδρία:

<https://www.lucistrust.org/asc2024London25May>

Καλωσόρισμα και εισαγωγή

Christine Morgan

Ένα πολύ θερμό καλωσόρισμα σε όλους, εδώ στην αίθουσα, καθώς και σε όσους μας παρακολουθούν διαδικτυακά στη συνδιάσκεψη της Σχολής Αρκέην στο Λονδίνο. Σήμερα είμαστε ενωμένοι ως προς τον σκοπό και τη συνείδηση με μια πραγματικά όμορφη πνευματική εντολή: «*Ας αφιερωθεί ο όμιλος στην υπηρεσία του Ερχόμενου και ας κάνει ό,τι μπορεί για να προετοιμάσει τις διάνοιες και τις καρδιές των ανθρώπων για το γεγονός αυτό. Δεν έχουμε καμία άλλη πρόθεση ζωής*». Κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου θα στοχαστούμε σχετικά με το πώς μπορούμε να βοηθήσουμε καλύτερα στην προετοιμασία της ανθρώπινης συνείδησης για την επανεμφάνιση του Χριστού. Και αυτή ακριβώς η διαδικασία θα συμβάλει ώστε να ανυψωθούμε ομαδικά στο ενεργειακό πεδίο του Χριστού, το οποίο διαπερνά το μεγάλο άσραμ που μας είναι γνωστό ως Πνευματική Ιεραρχία, το βασίλειο των ψυχών. Η ρυθμιστική ακτινική ενέργεια του Χριστού και της Ιεραρχίας είναι της Αγάπης Σοφίας, η οποία αποτελεί τον εκπεφρασμένο στόχο του ηλιακού μας συστήματος. Η Αγάπη-Σοφία από μόνη της έχει εκφραστεί υπέροχα και δυναμικά για την ανθρωπότητα στις ζωές του Χριστού και του Βούδα, όπου ο Χριστός καταδεικνύει την Αγάπη κυρίως και ο Βούδας καταδεικνύει τη Σοφία. Η στενή τους σχέση αντικατοπτρίζεται αυτή την περίοδο όταν στο Φεστιβάλ του ίδιου του Χριστού στο ζώδιο των Διδύμων, ο Χριστός λέγεται ότι απαγγέλει πάντα το τελευταίο μήνυμα του Βούδα.

Η συνδιάσκεψη αυτό το Σαββατοκύριακο είναι το τρίτο και τελευταίο μέρος της συνδιάσκεψης που ξεκίνησε στη Νέα Υόρκη στις 19/20 Απριλίου και συνεχίστηκε με τη συνδιάσκεψη της Γενεύης το προηγούμενο Σαββατοκύριακο. Είναι τέτοια η φύση της διοργάνωσης αυτής, η οποία διεξάγεται διαδικτυακά όσο και με φυσική παρουσία, ώστε σε κάθε ένα από τα 3 πλανητικά κέντρα συμμετέχουν πλέον όλο και περισσότεροι σπουδαστές και συνεργάτες από όλα τα κέντρα, καθιστώντας τις εκδηλώσεις αυτές πραγματικά παγκόσμιες. Αυτό σηματοδοτεί για μια ευοίωνη εξέλιξη. Κάθε μία συνδιάσκεψη σχετίζεται ειδικά με τον βασικό τόνο του πλανητικού κέντρου στο οποίο διεξάγεται. Ο βασικός τόνος της Νέας Υόρκης είναι «Φωτίζω τον Δρόμο», της Γενεύης είναι «Ζητώ να συγχωνεύσω, να σμίξω και να υπηρετήσω» και ο βασικός τόνος του Λονδίνου είναι «Υπηρετώ». Ο κάθε βασικός τόνος αντιπροσωπεύει το ιδιαίτερο είδος ενέργειας που διέπει το συγκεκριμένο κέντρο και έτσι αυτό το Σαββατοκύριακο η έμφαση που δίνουμε είναι ιδιαίτερα στην Υπηρεσία του Όλου. Σήμερα, εδώ, στο Λονδίνο επιβεβαιώνουμε τη δυναμική, τη θυσία και την απλότητα του τόνου «Υπηρετώ» όσον αφορά την προετοιμασία καρδιών και διανοιών για τον Ερχόμενο.

Σε σχέση με την Επανεμφάνιση του Χριστού, η Αλίκη Μπέιλη έγραψε ένα συγκινητικό επικήλιο ποίημα με τίτλο «Στέκω και Περιμένω», το οποίο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό «Ο Πυρσός» τη χρονιά που πέθανε, το 1949. Το απόσπασμα που ακολουθεί πιστεύω ότι αποτελεί επιπρόσθετα μια δυνατή υπενθύμιση του ρόλου που πρέπει να διαδραματίσει ο καθένας μας σε αυτό το επικείμενο και βαρυσήμαντο πλανητικό γεγονός:

Ποίημα: Στέκω και Περιμένω. Αλίκη Μπέιλη

Στέκω και περιμένω, Εκείνον που τους ανθρώπους όλους αγαπά και άπαντα όσα υπάρχουν.
Στέκω και περιμένω με το νου στραμμένο στη Θέληση του Θεού
Και την καρδιά γεμάτη αγάπη για την ανθρωπότητα.
Γύρω μου περιμένουν, επίσης, οι πολλοί υιοί ανθρώπων
Οι οποίοι, με την πάροδο των αιώνων βρήκαν την σκληρή και ακανθώδη Οδό
Που οδηγεί στην Παρουσία του Ενός, Εκείνου που εσαεί κρατά το Φως.

Γνωρίζουν ότι η ώρα έφτασε,
Αλλά αναμένουν την εγερτήρια κλήση, που μέρα με τη μέρα δυναμώνει
Μέσα από την οδύνη της ανθρωπότητας, την ανάγκη και την αγωνία των ανθρώπων.

Με στραμμένη επίσης την προσοχή σε μια ακόμη εγερτήρια κλήση, το Κέντρο όπου η
Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Περιμένει και εκείνο μια πρόσκληση από τον Χριστό και τους ενωμένους Υπηρέτες Του, τις
Δυνάμεις του Φωτός.
Ο πλανήτης στέκει έτοιμος παρατηρώντας και αναμένοντας για το σημείο κρίσης των
ανθρώπων.

Η ώρα σήμανε! Κάθε χρόνο, στην Δική μου Πανσέληνο, μια νότα ηχεί
Και περιβάλλει ολόκληρη τη γη, βρίσκοντας ανταπόκριση από όσους Με γνωρίζουν καλά
Ως τον Ένα τον Οποίο υπηρετούν με αυταπάρνηση, εμπιστοσύνη και βεβαιότητα για το
Σχέδιο.

Σε αυτούς αποστέλλεται από Εμένα το μήνυμα ...

Συνεχίστε να διατηρείτε στενή σύνδεση μαζί Μου και με τον Διδάσκαλο που εποπτεύει τη
ζωή σας.
Μαζί Μας βρίσκονται οι δυνάμεις του ζωντανού Φωτός και της Αγάπης τις οποίες πρέπει
να χρησιμοποιήσετε.
Σταθείτε κοντά μας και μέρα με τη μέρα αντλείστε από τη δύναμη
Και τη γνώση που Εμείς έχουμε, η οποία είναι και δική σας.
Τίποτα μην αφήσετε να διαταράξει την ψυχική ηρεμία που σας κρατά σε στενή επαφή,
Η οποία σας φέρνει φως και κατανόηση
Και σας κρατά σταθερά πάνω στον Δρόμο...

Προκύπτει καθαρά εξ αυτού, ότι η απόφαση του Χριστού να επανεμφανιστεί έχει ληφθεί· ο
χρόνος όμως εξαρτάται από εμάς, τους παγκόσμιους ομίλους μαθητείας ειδικότερα, να βοη-
θήσουμε να πυροδοτηθεί ο κόσμος με ένα πνεύμα σχέσης που θα εξαλείψει την αμαρτία της
χωριστικότητας που εξακολουθεί να είναι τόσο διαδεδομένη στον κόσμο. Αυτό είναι σίγουρα
το έργο ζωής μας και η φετινή συνδιάσκεψη συμβάλλει στην εμβάθυνση και την αποσαφήνιση
αυτής της πρόθεσης.

Προτού ξεκινήσουμε, ας εκφέρουμε όλοι μαζί «Το Μάντραμ της Ενοποίησης» (προσαρμοσμέ-
νο), ακολουθούμενο από την ιερή λέξη.

Οι υιοί των ανθρώπων είναι ένα και εγώ είμαι ένα με αυτούς.
Ζητώ να αγαπώ, όχι να μισώ.
Ζητώ να υπηρετώ και όχι να απαιτώ οφειλόμενη υπηρεσία.
Ζητώ να θεραπεύω, όχι να βλάπτω.

Είθε ο πόνος να φέρει την οφειλόμενη ανταμοιβή σε φως και αγάπη.
Είθε η ψυχή να ελέγχει την εξωτερική μορφή και τη ζωή και όλα τα γεγονότα
και να φέρει στο φως την αγάπη που υπόκειται στα συμβάντα του χρόνου.

Ας έλθει το όραμα και η ενόραση.
Ας αποκαλυφθεί το μέλλον.
Ας εκδηλωθεί η εσωτερική ενότητα και ας παρέλθουν οι εξωτερικές διαιρέσεις.
Ας επικρατήσει η Αγάπη.
Όλοι οι άνθρωποι ας αγαπούν
ΟΜ

Ας καλωσορίσουμε τώρα τον πρώτο μας ομιλητή, τον Laurie Farrow. Ο Laurie Farrow είναι
Επαγγελματίας Θεραπευτής και πρώην επίκουρος ανώτερος λέκτορας στο Πανεπιστήμιο
James Cook της Αυστραλίας, Ιατρός του Health Central Occupational Therapy International
και Γενικός Διευθυντής της Global Energy Medicine Managing.

Ο Αγωγός της Καρδιάς

Laurie Farrow

«Ας αφιερωθεί εκ νέου ο όμιλος στην υπηρεσία του Ερχόμενου και ας κάνει ότι μπορεί για να προετοιμάσει τις διάνοιες και τις καρδιές των ανθρώπων για το γεγονός αυτό. Άλλη πρόθεση ζωής δεν έχουμε».

Τα λόγια του Θιβετανού, όπως οι πέτρες που στρώνονται σε ιερό έδαφος, προετοιμάζουν το μονοπάτι για το βαρυσήμαντο γεγονός της άφιξης του Παγκόσμιου Δασκάλου.

Αυτό υποδηλώνει μια δυναμική μετακίνηση που συντελείται τώρα μέσα στην ύφανση της ύπαρξης, καθώς ο χρόνος της άφιξης πλησιάζει.

Το θέμα αυτό ηχεί εδώ και χιλιετίες, σαν ένα χρυσό νήμα που υφαίνεται μέσα από τις βαθυστόχαστες διδαχές των διδασκάλων, μιλώντας για τη διασύνδεση που υπάρχει στα πάντα και για την υποκείμενη ενότητα που υπερβαίνει τις επιφανειακές διαφορές μας. Η έλευση του Παγκόσμιου Διδασκάλου αφορά την εκ νέου αφύπνιση αυτής της πανάρχαιας αλήθειας μέσα στις καρδιές της ανθρωπότητας, αναγνωρίζοντας αενάως τον εντός τους υποκρυπτόμενο θείο σπινθήρα.

Αυτή η αφύπνιση της ενότητας της ανθρωπότητας θα είναι μια βαθμιαία άνθηση και καθώς αυτή η συνειδητοποίηση θα ριζώνει, το μήνυμα του Παγκόσμιου Δασκάλου θα βρει γόνιμο έδαφος, δρώντας ως καταλύτης που θα επιταχύνει τη συλλογική μας συνείδηση.

Η έλευση του Παγκόσμιου Δασκάλου δεν είναι ένα θεαματικό γεγονός που μπορεί κάποιος να παρακολουθήσει, αλλά ένας σπόρος που χρειάζεται να καλλιεργηθεί. Δεν πρόκειται να ξεκινήσει με μια μεγαλοπρεπή έναρξη, αλλά με την αθόρυβη καλλιέργεια της κατανόησης, της ανεκτικότητας, της συμπόνιας και της υπηρεσίας. Φροντίζοντας έτσι τον εσωτερικό μας κήπο, γινόμαστε γόνιμο έδαφος για να ανθίσει το μήνυμα του Παγκόσμιου Δασκάλου και να φθάσει στο απόγειο των δυνατοτήτων του, με την υλοποίησή του πάνω στη γη.

Ο Παγκόσμιος Δάσκαλος θα περπατήσει ανάμεσά μας και ορισμένα από τα αρχαία μυστήρια, που κάποτε χάθηκαν, θα αποκατασταθούν, καθώς στέκουμε προσηλωμένοι για την επικείμενη αποκάλυψη. Η ίδια η επιστήμη θα διαλευκανθεί μέσα από αυτές τις αλήθειες, αποκαλύπτοντας την αληθινή φύση του ηλεκτρισμού και τις κρυμμένες δυνάμεις που συντηρούν τον κόσμο μας. Διότι μέσα στα μυστήρια ενυπάρχει η δύναμη ανύψωσης της ανθρωπότητας, που θα εγκαινιάσει μια νέα εποχή ύπαρξης για κάθε μορφή δημιουργίας.

Ο Θιβετανός μας λέει ότι η μύηση σε αυτά τα μυστήρια δεν είναι απλώς μια τελετή ή ένα βραβείο, αλλά μια αφύπνιση στη ζωή σε κάθε επίπεδο της ύπαρξής μας. Η μύηση μάς αφυπνίζει στη συμφωνία της ζωής πυροδοτώντας την αδρανή εγκεφαλική μας δύναμη, καθιστώντας μας αγωγούς για τις ανώτερες αλήθειες του Σχεδίου και αποκαλύπτοντας την πανταχού παρούσα θειότητα.

Ακριβώς όπως οι παλλόμενες καρδιές μας, αυτά τα μικροσκοπικά σύμπαντα μέσα στη μορφή μας, αντανakλούν τις αόρατες δυνάμεις που εξυφαίνουν τη δημιουργία, έτσι και η μύηση αφυπνίζει τους κρυμμένους ποταμούς που κυλούν πάντα εντός μας. Αυτά δεν είναι κάποια απλά ενεργειακά ρεύματα, αλλά τα ίδια ακριβώς ρεύματα που συντηρούν το σύμπαν.

Η φυσική μας καρδιά, παρότι ένα ενεργειακό θαύμα από σάρκα και αίμα, δεν είναι παρά ένας ψίθυρος σε σύγκριση με τη συμφωνία που αντηχεί μέσα μας. Εδώ, στο ιερό δώμα που αποκαλούμε το κέντρο της καρδιάς, κατοικεί ο θεϊκός μας σπινθήρας. Ακριβώς όπως τα αόρατα ρεύματα ενορχηστρώνουν το ρυθμό της φυσικής μας καρδιάς, έτσι και αυτό το εσωτερικό ιερό δονείται σύμφωνα με το βαθύφωνο τραγούδι της δημιουργίας. Αυτή η αρμονία, η ηχώ του θείου, δεν διαπερνά μόνο την ανθρώπινη μορφή μας, αλλά ουσιαστικά ολόκληρη την ύπαρξη.

Σε αυτό το ιερό άδυτο, αποκαλύπτεται η τρανή αλήθεια, ότι το κέντρο της καρδιάς μας δεν είναι απλώς δέκτης, αλλά και αγωγός. Η Χριστική δύναμη, αυτή η ακτινοβόλος ενέργεια ενό-

τητας και αγάπης, περνάει μέσα από αυτό, σχηματίζοντας μια γέφυρα μεταξύ ορατών και αόρατων βασιλείων, συντηρώντας τον κόσμο μας με το ουράνιο φως της.

Η προετοιμασία της ανθρώπινης καρδιάς και διάνοιας για την επιστροφή της ουσίας του Χριστού αποτελεί μια υπηρεσία υψίστης σημασίας. Τροφοδοτώντας την πηγή της αγάπης, δημιουργούμε συλλογικά ένα όργανο με τόσο εξάισια αντήχηση, που μετατρέπεται σε φάρο, σε ένα κατευθυντήριο φως για την επάνοδο του ρεύματος της Χριστικής συνείδησης.

Η αληθινή υπηρεσία πηγάζει από το βαθύ καμίνι της ψυχής μας και αυτός ο μετασχηματισμός δεν είναι για τους λιπόψυχους. Πρέπει να απαλλαγούμε από τα δεσμά των περιορισμών μας και μέσα από τα πυρά της αυτοεξέτασης, να ξαναγεννηθούμε ως όντα με ανώτερη επίγνωση και ενορατική κατανόηση. Η ενσυναίσθηση, η κατανόηση και η ενορατική μας ουσία, δεν αποτελούν τότε μια έννοια, αλλά γίνονται ουσιαστικά το φως που μας οδηγεί. Η δράση, η αβλάβεια και η ανιδιοτελής υπηρεσία αποβαίνουν το φυσικό αποτέλεσμα από την περίσσια της καρδιάς μας.

Εδώ, στα αγιασμένα βάθη της ύπαρξής μας, εκτυλίσσεται το αριστούργημα της ανθρωπότητας, τα επιστημονικά θαύματα, οι καλλιτεχνικές εκφράσεις, οι πολιτικές που διαμορφώνουν τον κόσμο – όλα γεννημένα από τον θείο σπινθήρα εντός μας.

Έτσι, υλοποιώντας το εσωτερικό μας ταξίδι, ανταποκρινόμαστε ενορατικά στο ιεραρχικό κάλεσμα, το οποίο διαμορφώνει την υπηρεσία μας. Οι εξαγνισμένες καρδιές μας αποτελούν έναν φλεγόμενο αγωγό. Όπως ένας καθαρός κρύσταλλος, εστιάζουμε και ενισχύουμε το φως της Ιεραρχίας ενώ η αφιέρωσή μας προσθέτει αποχρώσεις έμπνευσης. Αυτή η λάμψη φωτίζει όχι μόνο το δικό μας μονοπάτι, αλλά και το μονοπάτι των άλλων, πυροδοτώντας τις φλόγες του μετασχηματισμού.

Μέσα από την ηρεμία του διαλογισμού μας, τη σοφία που ψιθυρίζει μέσα από την ανάγνωση των αρχαίων κείμενων σοφίας, τις πράξεις καλοσύνης που διαχέονται προς τα έξω και την ίδια την πρόθεση της αγάπης που διατηρείται σταθερή, γινόμαστε κατ' αυτό τον τρόπο αγωγοί της Χριστικής δύναμης. Καθώς πορευόμαστε σε αυτή την ιερή διαδρομή, φωτίζουμε την ατραπό για την άνοδο της ανθρωπότητας και την ανύψωση όλων των δημιουργημένων μορφών.

Στην ηρεμία των διαλογισμών μας και στη δράση της αφιερωμένης υπηρεσίας μας, συντονιζόμαστε περισσότερο με το βάθος της ζωτικής δύναμης μέσα μας. Μέσα από τους ψιθύρους των αρχαίων παραδόσεων, τη σιωπηλή γλώσσα της καλοσύνης και το αδιατάρακτο φως της αγάπης και της υπηρεσίας γαλουχείται η Χριστική συνείδηση που λειτουργεί μέσα σε εμάς και μέσα από εμάς.

Εδώ, μέσα στο όργανο που αποκαλούμε ανθρώπινη μορφή, αρχίζει να ξεδιπλώνεται η δική μας μοναδική ηχητική συμφωνία. Μια συμφωνία όχι μόνο από καρδιές που χτυπούν και από αίμα που κυλάει, αλλά και από τη σιωπηλή ηλεκτρική γλώσσα των νεύρων και της πανταχού παρούσας ζωτικής δύναμης που ενεργοποιεί το σύνολο της δημιουργίας.

Αυτή η μεγαλειώδης σύνθεση αποτελεί μαρτυρία για τις αρμονικές που έχουν υφανθεί στον ιστό της ίδιας της ύπαρξης. Στεκόμαστε όχι απλώς με δέος, αλλά με σεβασμό, ως όργανα αυτής της κοσμικής ορχήστρας, παίζοντας το ρόλο μας στο αενάως εξελισσόμενο τραγούδι της δημιουργίας.

Κάθε αναπνοή, κάθε χτυποκάρδι είναι μια νότα που συμβάλλει στο διαρκώς εξελισσόμενο τραγούδι. Επικρατεί βαθύ δέος βλέποντας αυτό το υφαντό να ξετυλίγεται, ενώ στο βάθος όλων υπάρχει μεγάλος σεβασμός. Κι αυτό, διότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από τη μουσική, αλλά μέρος της ίδιας της ουσίας της και με κάθε σκέψη και πράξη αφήνουμε το δικό μας τονικό αποτύπωμα στη μεγάλη παρτιτούρα της ύπαρξης.

Η υγιής ανθρώπινη μορφή μας είναι συνεπώς μια συμφωνία συσχετιζόμενης ζωής. Κάθε κύτταρο και σύστημα, σαν επιδέξιοι μουσικοί δονούνται σε τέλεια αρμονία, συνεισφέροντας τη δική τους μοναδική νότα στο μεγάλο τραγούδι της ευημερίας. Η ασθένεια προκύπτει από μια δυσαρμονία μέσα σε αυτή τη θαυμάσια ορχήστρα. Μπορεί να είναι ένα μεμονωμένο κύτταρο

που αγωνίζεται να συντονιστεί ή ένα σύστημα που παίζει μια δυσαρμονική νότα, διαταράσσοντας τη λεπτή ισορροπία του συνόλου.

Ο Θιβετανός μιλάει για τη ζωογόνο δύναμη της ζωής, εκείνο το ρεύμα που ζωογονεί τα πάντα. Αυτή η άποψη βρίσκει απήχηση στο αναδυόμενο πεδίο του βιο-ηλεκτρομαγνητισμού, ενός επιστημονικού κλάδου που εξερευνά την χορευτική κίνηση της ενέργειας τόσο μέσα όσο και γύρω από το σύνολο της δημιουργίας. Κάθε ζωντανό ον είναι μια στροβιλιζόμενη δίνη ενέργειας, μια συμφωνία ηλεκτρικών ερεθισμάτων που καθορίζουν την κατάσταση της υγείας και της ευεξίας του. Η σύγχρονη επιστήμη αρχίζει να αντιλαμβάνεται τουλάχιστον λίγο από τη μουσική αυτού του βιοηλεκτρομαγνητικού χορού, ανταποκρινόμενη στην αρχαία σοφία που έχει από καιρό αντιληφθεί την παρουσία του.

Μία από τις κύριες παραδοχές της διδασκαλίας της Αιώνιας Σοφίας, όπως δόθηκε στον κόσμο από την Έλενα Μπλαβάτσκι και την Αλίκη Μπέιλι, είναι ότι ο ηλεκτρομαγνητισμός αποτελεί τη θεμελιώδη πηγή και την αιτία όλων των φαινομένων σε κάθε επίπεδο εκδήλωσης, λεπτοφυούς και χονδροειδούς.

Από την μικρότερη κουκίδα ύλης μέχρι την αχανή έκταση των γαλαξιών, μια μοναδική μελωδία σιγοτραγουδά... το τραγούδι του ηλεκτρισμού. Αυτό το τραγούδι συνδέει όλα όσα υπάρχουν, υφαίνοντας έναν ιστό που οργανώνει τους γαλαξίες, σμιλεύει τις καταιγίδες που μαίνονται στους ουρανούς μας και εμφυσά ζωή σε κάθε ζώσα ύπαρξη. Τίποτα δεν είναι απομονωμένο σε αυτή τη μεγάλη συμφωνία του ηλεκτρισμού. Κάθε μορφή είναι μια στροβιλιζόμενη δίνη ενέργειας, μια συμφωνία ηλεκτρικών ερεθισμάτων που καθορίζουν την κατάσταση της υγείας και της ζωτικότητάς της.

Ο Θιβετανός έγραφε στην *Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός*: «Αν αυτή η πραγματεία δεν χρησιμεύσει για κανέναν άλλο σκοπό παρά μόνο να κατευθύνει την προσοχή των σπουδαστών της επιστήμης και της φιλοσοφίας στη μελέτη της δύναμης ή ενέργειας στον άνθρωπο και τις ομάδες και να ερμηνεύσει τον άνθρωπο και την ανθρώπινη οικογένεια με όρους ηλεκτρικών φαινομένων, θα έχει εκπληρωθεί μεγάλο καλό».

Τα παλμικά ηλεκτρομαγνητικά πεδία (Pemf) και τα επαναλαμβανόμενα διαμαγνητικά σήματα (rTMS) με τα παλλόμενα με ακρίβεια ηλεκτρομαγνητικά πεδία τους, βοηθούν σημαντικά επιδρώντας σε αυτόν τον ενεργειακό χορό. Με την εισαγωγή συγκεκριμένων συχνοτήτων, δρουν σαν κουρδιστήρι, επαναφέροντας απαλά ένα δυσαρμονικό σύστημα προς το φυσικό του συντονισμό, προωθώντας την επιστροφή στη θεραπεία και την ευεξία. Αυτές οι εξελίξεις, σαν ψίθυροι ξεχασμένων από καιρό αληθειών, μας προσφέρουν εργαλεία για να αποκαταστήσουμε την αρμονική ροή της ενέργειας στα βαθύτερα μέρη της ύπαρξής μας.

Οι τεχνικές είναι σαν ψίθυροι του ανέμου, αλλά η αληθινή θεραπεία προέρχεται από την κατανόηση της εσωτερικής συμφωνίας. Ένας συνετός θεραπευτής αφουγκράζεται με αυτόν τον τρόπο τις λεπτές δυσαρμονίες στην ενεργειακή ροή των σωμάτων. Για να αποκαταστήσει την ισορροπία, ο θεραπευτής πρέπει να καταστεί ένα είδος αγωγού. Το κλειδί βρίσκεται στην κατανόηση των «πυλών» μέσα στην κυτταρική δομή, των σημείων όπου η ενέργεια ρέει και η πολικότητα χορεύει. Με αυτή τη γνώση, ο θεραπευτής μπορεί να γίνει ένα με το όργανο, καθοδηγώντας τη ροή πίσω σε έναν αρμονικό συντονισμό.

Η αληθινή θεραπεία, μας λένε οι σοφοί, βρίσκεται στον αρμονικό χορό της ενέργειας, συναισθηματικής, νοητικής και πνευματικής. Ένας αριστοτέχνης θεραπευτής ενεργεί ως διευθυντής ορχήστρας, οδηγώντας αυτά τα στοιχεία σε μια συμφωνία ολότητας. Αυτή η συμφωνία αντηχεί μέσα στη φυσική μορφή, αποκαθιστώντας την στη φυσική της κατάσταση της ισορροπίας και της ευθυγράμμισης.

Η θεραπευτική υπήρξε πάντα μια πολυδιάστατη διαδρομή, ενώ τώρα κατανοούμε ότι ο αρμονικός συντονισμός αποτελεί ένα καίριο νήμα μέσα σε αυτό το υφαντό. Δεν είναι παρά ένα μόνο νήμα στην ύφανση της ζωικής δύναμης, ένα νήμα που μόλις σήμερα αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε. Ωστόσο, μέσα στον συντονισμό αυτό ενυπάρχει η δύναμη για βελτιστοποίηση της φυσικής μας μορφής.

Θα μπορούσαμε να φανταστούμε αυτές τις εξωτερικές συχνότητες ως θεμελιώδη κλειδιά που ξεκλειδώνουν τα ιδιαίτερα κανάλια μέσα στην κυτταρική μεμβράνη. Αυτά με τη σειρά τους ενεργοποιούν τις φυσικές θεραπευτικές αποκρίσεις του κυττάρου. Ορισμένοι ερευνητές έχουν προτείνει ότι αυτές οι συχνότητες μπορεί να έχουν ακόμη και τη δύναμη να αντιστρέφουν το χρόνο. Τα τελομερή είναι τα προστατευτικά άκρα των χρωμοσωμάτων που βραχύνονται με την ηλικία και επηρεάζονται από τις συχνότητες. Οι στοχευμένες συχνότητες θα μπορούσαν να βελτιώσουν ειδικά την υγεία των τελομερών, αναστρέφοντας δυνητικά την κυτταρική γήρανση και αποκαθιστώντας τη φυσική ισορροπία του σώματος. Αυτή η εξερεύνηση του αρμονικού συντονισμού είναι μια συναρπαστική περιπέτεια με άπειρες προοπτικές για το μέλλον της θεραπευτικής.

Εντυπωσιασμένοι από αυτές τις αόρατες δυνάμεις που επηρεάζουν την υγεία μας, έχουμε αφιερωθεί τα τελευταία είκοσι χρόνια στην διερεύνηση της λεπτοφυούς γλώσσας της ενέργειας και της επίδρασης που ασκεί στο περίπλοκο υφαντό της ανθρώπινης μορφής.

Συμμετέχω σε έρευνα στη Σορβόννη και πλέον διαθέτουμε επτά υποψήφιους διδάκτορες, οι οποίοι εξερευνούν τις χορευτικές κινήσεις μεταξύ των συχνοτήτων συντονισμού μας και του νευρωνικού δικτύου, επιδιώκοντας να κατανοήσουν περαιτέρω την αδιόρατη αλληλεπίδραση μεταξύ του rTMS και της νευρωνικής θεραπείας. Αυτό σχετίζεται με τη βλάβη και την αναγέννηση των νευρώνων μετά από εγκεφαλοαγγειακά επεισόδια. Τα αποτελέσματα της έρευνάς μας είναι σύνθετα, ενορατικά και πλέον αναπαραγωγίμα, δείχνοντας την επιταχυνόμενη ανάπτυξη των πράσινων νευρώνων όταν εφαρμόζεται η συχνότητα συντονισμού μας. Έχουμε επίσης άλλους τρεις υποψήφιους διδάκτορες, οι οποίοι παρατηρούν τη μετασχηματιστική δύναμη των συντονιστικών μας συχνοτήτων στον ατροφικό καρδιακό ιστό. Αυτό είναι πραγματικά ένα παγκόσμιο επίτευγμα.

Επί του παρόντος, στα μέσα του 2024, ένα νέο κεφάλαιο ανοίγει, καθώς οι καρδιές και ο νους μας συντονίζονται όλο και περισσότερο με τις διεργασίες που μας αποκαλύπτονται. Είχα μια συνάντηση με τον συνάδελφό μου από τη Σορβόννη στο Περθ πριν από μερικούς μήνες. Σε εκείνη τη συνάντηση συζητήσαμε απόψεις σχετικά με την αναγέννηση, ειδικά μελετώντας τη δυνατότητα των συχνοτήτων συντονισμού να βοηθήσουν στην επιτάχυνση της επούλωσης των θρυμματισμένων οδών της παρεγκεφαλίδας και του νωτιαίου μυελού, μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο στην παρεγκεφαλίδα και τραυματισμό του νωτιαίου μυελού.

Η φύση αυτής της έρευνας έχει εκτεταμένες συνέπειες για την ανθρωπότητα και θα μπορούσε να αποτελέσει μια σημαντική δυνατότητα αλλαγής στον ίδιο τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζουμε αυτούς τους επιβαρυντικούς τραυματισμούς. Αυτή η συνεργασία αποτελεί ένα φάρο ελπίδας, μια απόδειξη της μετασχηματιστικής δύναμης των ανοιχτών διανοιών και καρδιών, όταν εργάζονται από κοινού υπηρετώντας την ποιότητα ζωής της ανθρωπότητας.

Το Σχέδιο για το οποίο μιλάμε, δεν είναι μια απόμακρη κυανοτυπία, αλλά η ίδια η ουσία που συνυφαίνεται με την ύπαρξή μας. Πρόκειται για την πηγή από την οποία όλη η δημιουργία αντλεί το δυναμικό της. Μέσα από βαθύ διαλογισμό και καλλιέργεια της επίγνωσης, μπορούμε να συντονιστούμε με αυτή την ενέργεια, λειτουργώντας ως αγωγοί για την υπέροχη εκδίπλωση του Σχεδίου. Οι αληθινές ανακαλύψεις δεν είναι τυχαία γεγονότα, αλλά αποκαλύψεις που αντλούνται από αυτή τη συμπαντική πηγή σοφίας.

Έτσι, για μένα, η αληθινή ουσία της εσωτερικής ατραπού είναι η αενάως αναδύομενη αντίληψη ότι ο φυσικός κόσμος δεν είναι παρά ένα απαστράπτον πέπλο, μια απλή αντανάκλαση μιας βαθύτερης πραγματικότητας, η οποία κατ' ουσία είναι το Σχέδιο. Καθώς εργαζόμαστε σε αυτή τη βαθύτερη σφαίρα, η ενέργεια και η μορφή συνυφαίνονται στη μεγάλη συμφωνία της συνήχησης. Η έρευνά μας υπερβαίνει τον απλό χειρισμό των συχνοτήτων, αναπτύσσοντας έναν ιερό διάλογο με την ίδια τη δύναμη ζωής που εμψυχώνει το σύνολο της ύπαρξης.

Ως σύγχρονοι μυστικιστές, δεν είμαστε απλοί παρατηρητές της δημιουργίας, αλλά τα ίδια τα νήματα που εξυφαίνουν το μοτίβο της ύπαρξης. Οι ζωές μας, οι επιλογές μας, η δράση μας και το συνεχιζόμενο εξελικτικό ταξίδι μας, είναι όλα μέρος της διαμόρφωσης του μεγάλου Σχεδίου. Το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε αυτό το σημείο, αυτή την εποχή, εξυπηρετεί έναν

μεγαλύτερο σκοπό, γιατί η πολυαναμενόμενη άφιξη του Παγκόσμιου Δασκάλου πλησιάζει. Ο ρόλος μας τώρα είναι να προετοιμάσουμε τους εαυτούς μας και τον κόσμο για αυτή τη σημαντική περίπτωση.

Ας προχωρήσουμε λοιπόν με φλεγόμενες καρδιές και αταλάντευτο πνεύμα, φωτίζοντας το μονοπάτι για εμάς και άλλους ώστε να έρθει μια νέα εποχή κατανόησης και φώτισης στον κόσμο, καθώς εκπληρώνουμε το Σχέδιο με τα δικά μας μοναδικά χαρίσματα και αρετές.

Για να παρακολουθήσετε στη συνέχεια της ομιλίας τη συζήτηση σε πάνελ μεταξύ των Laurie Farrow, Mintze van der Velde, Michael Galloway και Simon Marlow (στα αγγλικά), πηγαίνετε στον σύνδεσμο <https://www.lucistrust.org/asc2024London25May>

οΟο

3λεπτές στοχαστικές σκέψεις από τρεις σπουδαστές με θέμα: «Λησμονώντας όσα είναι περασμένα, τον μόχθο μου θα στρέψω προς τις ανώτερες πνευματικές μου δυνατότητες».

Lorraine Walker

Όταν μου ζητήθηκε να παρουσιάσω κάποιες σκέψεις για τη σημερινή συνδιάσκεψη, είχα την τύχη να βρίσκομαι σε ένα ησυχαστήριο παραμένοντας σε σιωπή για 48 ώρες. Αυτό αποδείχθηκε μια θαυμάσια ευκαιρία για στοχαστική σκέψη και ως εκ τούτου, μου έδωσε πολλές ιδέες τις οποίες ένιωσα ενθουσιασμένη να μοιραστώ. Όπως συμβαίνει συχνά μετά από περιόδους στοχαστικής περισυλλογής, πολλές από τις ιδέες που ήθελα να παρουσιάσω φάνηκε να εξαφανίζονται. Αρχικά, αισθάνθηκα την ανάγκη να συγκρατήσω αυτές τις ιδέες, αλλά καθώς έγραφα φάνηκε να γίνονται πιο αφηρημένες από ό,τι σκόπευα και έμεινα να αναρωτιέμαι πώς να προχωρήσω καλύτερα. Σ' αυτό το σημείο άστραψε στο νου μου η έννοια του *Ishvara pranidhana*. Για όσους πιθανόν δεν γνωρίζουν τη φράση, αυτή είναι η τελευταία νιγιάμα στις γιόγκα σούτρα του Πατάντζαλι και αναφέρεται στη θέληση να παραδοθεί ο εαυτός μας εξ ολοκλήρου στην έννοια του Θεού, όποια ατομική μορφή μπορεί να πάρει αυτό για τον καθένα μας. Για μένα, η ιδέα του Θεού εμπεριέχει τη μορφή της απόλυτης συνείδησης· το σύνολο κάθε πιθανής σκέψης, δράσης και όψης της ύπαρξης. Ήταν μια ιδέα που με συγκλόνισε βαθιά όταν σπούδαζα γιόγκα. Και όπως συμβαίνει τόσο συχνά, ήταν και πάλι με αυτή τη μνήμη που παρουσιάστηκε η επίγνωση ότι πρέπει να λησμονούμε όλα όσα ανήκουν στο παρελθόν. Κι αυτό, διότι κατά τη διαδικασία της σύνδεσης με τον *Ishvara pranidhana*, της απελευθέρωσης, της λήθης και του ανοίγματος στο Σύμπαν, ήταν που θυμήθηκα εκείνο που ήθελα να μοιραστώ.

Καθώς γνωρίζουμε, η λησμοσύνη και η ανάμνηση είναι σχετικοί όροι. Όπως όλα τα ζεύγη των αντιθέτων, το ένα δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς το άλλο. Όντας συμπληρωματικοί παράγοντες, η κατανόηση ενός από τους δύο εξαρτάται από την οπτική γωνία από την οποία τους βλέπουμε. Στην ποιότητα της λησμοσύνης είναι εγγενώς συνυφασμένη η ικανότητα να θυμόμαστε. Και είναι ζωτικής σημασίας το γεγονός ότι όταν κάνουμε το ένα από τα δύο συνειδητά, φέρνουμε αμέσως στο νου μας το άλλο. Μέσα στη σχέση αυτών των αντιθέτων βρήκα αυτό που ήθελα να μοιραστώ μαζί σας, δηλαδή πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την ιδέα του να θυμόμαστε να ξεχνάμε συνειδητά. Σ' εμένα, η ενθύμηση του *Ishvara pranidhan*, επέτρεψε να εμφανιστεί η παρουσία της λησμονιάς. Ξεχνώντας κάθε γνώση διαλογισμού που ήθελα να μοιραστώ σήμερα, ξεχνώντας τις περιπλοκές της νότας που ήθελα να εκπέμψω και ξεχνώντας τις δικές μου ιδέες γύρω από αυτές, μου επέτρεψε να θυμηθώ τη σημασία του να αφήνομαι. Η λήθη και η ανάμνηση είναι ισότιμοι όροι, καθένας από τους οποίους περιέχει το αντίθετό του, ενώ συνειδητοποιώντας αυτή την ενότητα μπορούμε να υπερβούμε τα όρια αμφοτέρων και να δώσουμε τη δυνατότητα να δημιουργηθεί κάτι πολύ περισσότερο και από τα δύο. Συνεπώς, θυμόμαστε να ξεχνάμε. Θυμόμαστε να αφήνουμε πίσω μας. Θυμόμαστε ότι ζούμε σε έναν Κόσμο δυαδικότητας, όπου κάθε ποιότητα εμπεριέχει τον σπόρο του αντίθετού της και σε αυτή την πράξη

της ανάμνησης, παραδίδουμε και ξεχνάμε τα πάντα στη θέληση εκείνου που υπερβαίνει τις περιορισμένες ιδέες μας. Για μένα, ο τρόπος για να το κάνω ήταν η ιδέα του *Ishvara pranidhana*. Η πρόθεσή μου σήμερα ήταν να μοιραστώ αυτή τη διαδικασία, με την ευχή ότι όποιος δεν το έχει κάνει ήδη, να βρει τον δικό του τρόπο.

οΟο

Rima Taha

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, η πνευματική σημασία του φεστιβάλ της πανσελήνου της ανθρωπότητας και του Χριστού στους Διδύμους με αγγίζει βαθιά. Στους Διδύμους, απεικονίζεται η τέλεια ενσωμάτωση της ουσιαστικής δυαδικότητας μέσα στην ανθρωπότητα – της γήινης φύσης και της ενέργειας του θεϊκού – και κατά τη γνώμη μου, αυτό συμβολίζεται στον συγκεκριασμό γεωργίας και πνευματικής φιλοσοφίας.

Αυτές οι εμπειρίες με παρακίνησαν να ξεκινήσω ένα πρόγραμμα γεωργίας, με σκοπό να αποτελέσει την ιδρυτική προσπάθεια ενός κέντρου εσωτερισμού στο Λίβανο. Η κατανόηση του φυτικού βασιλείου μάς βοηθά να κατανοήσουμε τις αρχές της εξέλιξης και το ρόλο της θείας ζωής που εκδηλώνεται μέσω των μορφών. Όπως εξηγείται στις διδασκαλίες του Πατάντζαλι, η κυριαρχία πάνω στη δεσμεύουσα ζωτική δύναμη οδηγεί στην πνευματική ακτινοβολία, μια ολοκλήρωση που είναι ορατή μεταξύ του ορυκτού και του ανθρώπινου βασιλείου.

Ο μετασχηματισμός του αγροτικού τομέα είναι συνάρτηση μιας ευρύτερης φιλοσοφικής αλλαγής προς την κατεύθυνση της αξιολόγησης της εργασίας για τη συμβολή της στην ανθρώπινη και πλανητική ευημερία κι όχι μόνο για οικονομική απολαβή. Χρειάζεται να έχει τις ρίζες της σε μια βαθύτερη αναγνώριση της ψυχής και των εγγενών αξιών της ανθρώπινης διαβίωσης.

Οι αγρότες, ως θεματοφύλακες της θρέψης, καλλιεργούν την τροφή που συντηρεί τη ζωή, αν και αυτό συχνά υποτιμάται, ιδίως στις πλουσιότερες χώρες όπου ο αγροτικός πληθυσμός μειώνεται. Οι αγρότες, όπως και οι μαθητές στη μεγάλη πνευματική τους διαδρομή, λειτουργούν ως θεματοφύλακες όχι μόνο της διαβίωσης αλλά και μιας βαθύτερης, πνευματικής καλλιέργειας. Ο δρόμος προς την ένωση με την ψυχή, όπως τον ακολουθεί ένας μαθητής, είναι ένας εσωτερικός και βαθιά πνευματικός δρόμος. Δεν προσεγγίζεται με εξωτερικούς τρόπους, αλλά μέσω του εξαγνισμού και του συντονισμού του νου του ατόμου με τον πνευματικό φθόγγο της ψυχής. Παρόμοια, οι αγρότες καλλιεργούν τη γη, συντηρώντας το έδαφος και τις καλλιέργειες με μια αφοσίωση που υπερβαίνει την απλή σωματική εργασία· είναι μια πράξη βαθιάς σύνδεσης με τις δυνάμεις της ζωής που μας συντηρούν όλους.

Σε αυτή την ιερή σχέση, ο ρόλος της ψυχής είναι παρόμοιος με τα στοιχεία της φύσης που βοηθούν τον αγρότη – το φως του ήλιου, η βροχή και το χώμα – όπου το καθένα συμβάλλει όχι υπερισχύοντας, αλλά ενισχύοντας και διευκολύνοντας την ανάπτυξη που πρέπει να έρθει από τον εσωτερικό κόσμο. Ο αγρότης, όπως και ο μαθητής, θα πρέπει να αναπτύξει μια οξεία διάκριση μεταξύ της διάνοιας, που σχεδιάζει και υπολογίζει και της ενόρασης, που κατανοεί τους βαθύτερους ρυθμούς της φύσης και του πνεύματος. Αυτό αντικατοπτρίζει την εξελισσόμενη δυνατότητα του μαθητή να διακρίνει ανάμεσα στη διάνοια και την ενόραση, όπου η κατανόηση ότι «ο δρόμος» είναι πάντα εσωτερικός και πνευματικός, απηχεί τα λόγια του Ιησού: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή», υπογραμμίζοντας ότι η εύρεση του Χριστού εντός μας είναι συνώνυμη με την εύρεση της ψυχής.

Καθώς οι αγρότες ευθυγραμμίζονται περισσότερο με αυτές τις βιώσιμες πρακτικές, επιδεικνύουν μια έμπρακτη μορφή υπηρεσίας που αντικατοπτρίζει την εξωτερική εκδήλωση της εσωτερικής πνευματικής αφύπνισης του μαθητή. Αυτή η υπηρεσία, που έχει τις ρίζες της τόσο στην πνευματική ωριμότητα όσο και στην οικολογική διορατικότητα, επεκτείνει την επιρροή τους πέρα από τα χωράφια τους, συμβάλλοντας ζωτικά στην ευρύτερη περιβαλλοντική και κοινοτική ευημερία. Μ' αυτό τον τρόπο, οι αγρότες, όπως και οι μαθητές, αντανakλούν την πνευματική ωριμότητα και την ενότητα με τον θείο σκοπό που έχουν καλλιεργήσει, καταδεικνύοντας πώς οι ατομικές δράσεις μπορούν να συντονίζονται βαθιά με μια ευρύτερη, θεϊκή ενορχήστρωση της ζωής.

Αδελφοί και αδελφές, στην καρδιά αυτής της πνευματικής διαδρομής βρίσκεται η φωτεινή πρόσκληση να αναζητήσουμε το εσωτερικό φως, αυτή την αιώνια φλόγα της ψυχής. Διότι και αυτό το φως έχει υφανθεί από το ίδιο ουράνιο υφαντό, επιβεβαιώνοντας ότι στα βαθύτερα πεδία της ύπαρξης, δεν είμαστε παρά μία και μοναδική φωτεινή ακτινοβολία.

οΟο

Dulce Celeste Gonçalves

Ο Θιβετανός Διδάσκαλος στο βιβλίο του «Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή» δηλώνει, ότι όταν αγαπάμε σημαίνει ότι ενωνόμαστε με την ομαδική συνείδηση και ότι η σοφία είναι αγάπη σε εκδηλωμένη δράση. Επομένως, η Αγάπη είναι αυτή που μας οδηγεί ομαδικά προς τη Σοφία, εφόσον πραγματώνεται στις καθημερινές μας δραστηριότητες.

Όλοι μας έχουμε εκπαιδευτεί σύμφωνα με τις πολιτιστικές, θρησκευτικές και εθνικές μας αρχές από τους γονείς μας, τους συνομήλικους μας στο στενότερο περιβάλλον μας και στο σχολείο. Έχουμε ασυναίσθητα δημιουργήσει έναν τρόπο σκέψης που μας έχει τοποθετήσει πολύ μακρύτερα από τον κόσμο των ιδεών, οι οποίες εδράζονται σε ανώτερα, πιο λεπτοφυή πεδία. Ασυναίσθητα, δεν είναι τα νέα ιδανικά εκείνα που αντικατοπτρίζουμε, παρά ήδη διαμορφωμένα μοτίβα σκέψης, τα οποία απλώς εκφράζουν παλιές και αδιαπραγμάτευτες αρχές. Στην πραγματικότητα, με αυτόν τον τρόπο αρνούμαστε κάθε εσωτερική Διδασκαλία που έχουμε λάβει στην πορεία.

Η αναγνώριση της ύπαρξης των ατομικών και ομαδικών συναισθημάτων και τρόπων σκέψης είναι ένα από τα πρώτα βήματα για να ηρεμήσει η ροή της σκέψης και να αποκτήσουμε επίγνωση του «νου» και των πεδίων της δράσης του. Ο ανώτερος νους χρησιμοποιείται από την ψυχή ως φορέας της θέλησης και της αγάπης του Θεού κι αυτό απαιτεί συγχώνευση του κατώτερου πόλου, της προσωπικότητας, με τον ανώτερο, την ψυχή. Η ελεύθερη και συνειδητή αναγνώριση αυτού του γεγονότος προωθεί την ενωμένη ανύψωση ολόκληρου του ομίλου.

Μήπως δεν αναγνωρίζουμε την αλήθεια αυτής της δήλωσης; Όλοι σίγουρα αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη για κάτι τέτοιο. Παρά ταύτα, όμως, συνεχίζουμε να είμαστε προσκολλημένοι στο παρελθόν και στα προσωπικά μας βάσανα. Είχαμε ελπίσει να αποκτήσουμε πρόσβαση στα ανώτερα πεδία. Όμως, χρειαζόμαστε κάτι περισσότερο από πίστη γι' αυτό· θα πρέπει να αναπτύξουμε την έφεση και τη βούληση να μοχθήσουμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να αναπτύξουμε θάρρος για να μετασχηματίσουμε κάθε οικογενειακό και εθνικό πρότυπο σκέψης. Τότε μπορούμε πραγματικά να αρχίσουμε να παρουσιάζουμε νέους τρόπους εκδήλωσης της ανώτερης Θέλησης, η οποία μας συνδέει με τον Όμιλο, μέσω της Μίας Ψυχής. Κάθε φορά που χρησιμοποιούμε τον ανώτερο νου, επιστρατεύουμε συνειδητά ένα όργανο που συμβάλει στην ενοποίηση και ενσωμάτωση της Αγάπης και της Σοφίας, καθώς επικαλείται και μεταδίδει ορισμένα τμήματα του θείου Σχεδίου που είναι έτοιμα προς καταστάλαξη για την υλοποίηση του επόμενου προκαθορισμένου βήματος.

Αγνοώντας την αγνή, αγαπητική φύση μας, δημιουργήσαμε τα εμπόδια που πρέπει σήμερα πραγματικά να ξεπεράσουμε. Εν δυνάμει, είμαστε όλοι συμμετέτοχοι και συνεργάτες στην αναγέννηση και τον εξαγνισμό του πλανήτη μας. Αυτή η αποδοχή της ευθύνης για συμβολή στην εξέλιξη του Όλου, μας ωθεί να παρατηρούμε, να διακρίνουμε και να μετασχηματίζουμε όλα όσα διδαχτήκαμε και επιθυμούμε να δούμε να εκδηλώνονται στο περιβάλλον μας και στον κόσμο.

Προετοιμαζόμαστε για να δεχτούμε τις πνευματικές ευκαιρίες που μας προσφέρονται. Είναι ακριβώς εδώ που μπορεί το πνεύμα, μέσω της ψυχής, να εμπνεύσει μια επιλογή αγάπης με την χρήση μιας καθαρής διάκρισης, επιτρέποντας την έκφραση της Θέλησης του Θεού μέσω του Νου που λειτουργεί σε σύμπνοια με την Καρδιά.

«Δεν έχουμε άλλη πρόθεση ζωής» επομένως· κι αυτό μας βοηθά να δομήσουμε τη φωτισμένη ατραπό, αναλαμβάνοντας την ευθύνη να συμβάλουμε θαρραλέα στην ανάπτυξη της ανθρωπίνης σκέψης, η οποία θα επιφέρει την Επανεμφάνιση του Χριστού. Απαιτεί εκ μέρους μας

τη συγχώνευση των αντιθέτων, καθώς υψωνόμαστε σε επικοινωνία με το πνεύμα και για την καταστάλαξη των νόμων του.

Η αγάπη-σοφία μπορεί ουσιαστικά να αποβεί ο μόνος μοχλός που θα επιφέρει μια τέτοια αλλαγή. Είναι ο κινητήριος παράγοντας στα πάντα, καθώς παρέχει δύναμη και ισχύ για κάθε μορφή και κάθε σκοπό, που συνιστά θεμελιώδες τμήμα σε αυτή την ιεραρχική αλυσίδα της θείας εκδήλωσης.

οΟο

Εφελκύνοντας ένα Σύμβολο της Νέας Εποχής

από ένα σχόλιο του Φόστερ Μπέιλη

Αυτό το σύμβολο υποδεικνύει ορισμένες από τις σημαντικές δυνάμεις και τους βαθύτερους παράγοντες που λειτουργούν πλέον ολοένα και περισσότερο καθώς η νέα εποχή προελαύνει.

1. Εστιάζουμε την προσοχή μας στο κέντρο του συμβόλου –τον ισόπλευρο σταυρό – το κέντρο δύναμης του συμβόλου μας, απ' όπου εκχέεται φώτιση. Με συγκέντρωση σ' αυτό το σημείο, όπου στέκει ο Χριστός, αποκαλύπτεται ολόκληρο το πεδίο· αναλόγως του ατομικού μας πνευματικού επιπέδου.
2. Ανοίγουμε τη συνείδηση προς τον πεντάκτινο αστέρα του Χριστού. Αυτός ο αστέρας υπήρξε ο φορέας Του στην ανθρώπινη οικογένεια καθ' όλη τη διάρκεια της εποχής των Ιχθύων. Ήταν, και εξακολουθεί να αποτελεί σήμερα, μια θαυμάσια δύναμη. Ο αστέρας έχει χρώμα κυανούν, καθόσον αντιπροσωπεύει τη μέγιστη δυνατή ηλιακή ποιότητα στην οποία η ανθρωπότητα μπορεί να ανταποκριθεί.
3. Μεταφέρουμε τη συνείδηση στο τρίγωνο κίτρινου χρώματος, το χρώμα του βούδδι. Η Πνευματική Ιεραρχία λειτουργεί στο βουδδικό πεδίο και οι δυνάμεις αυτού του τριγώνου από εκεί εισρέουν στην πλανητική μας ζωή. Το τρίγωνο σχηματίζεται από τις τρεις μεγάλες εξωπλανητικές οντότητες που βοηθούν τώρα το Σχέδιο για τον πλανήτη και στέκουν ειδικά πίσω από τον Χριστό για να βοηθήσουν το έργο του για την ανθρωπότητα. Ο Αβατάρ της Σύνθεσης καταλαμβάνει την κορυφή του τριγώνου, ενώ το Πνεύμα της Ισορροπίας ή της Ειρήνης στέκει κάτω αριστερά και ο Κύριος Βούδας κάτω δεξιά.
4. Ανυψώνουμε τη συνείδησή μας προς τον χρυσό δίσκο πίσω από το τρίγωνο, ο οποίος συμβολίζει το παμπεριεκτικό υπόβαθρο της ζωής μας σε αυτόν τον πλανήτη. Από κοινού ψάλλουμε την Γκαγιάτρι:

**Ω Εσύ που Υποβαστάζεις το σύμπαν,
Από τον Οποίο τα πάντα προέρχονται,
Στον Οποίο τα πάντα επιστρέφουν,
Αποκάλυψέ μας την όψη του αληθινού Πνευματικού Ήλιου
Κρυμμένου πίσω από ένα δίσκο χρυσού Φωτός
Έτσι ώστε να γνωρίσουμε την Αλήθεια
Και να εκπληρώσουμε στο ακέραιο το καθήκον μας
Καθώς πορευόμαστε προς στα ιερά σου Πόδια.**

5. Στοχαζόμαστε για λίγες στιγμές πάνω στον κοσμικό σταυρό πίσω από τον Πνευματικό Ήλιο, ο οποίος περιέχεται στη συνείδηση μεγάλων Ζωών πέραν του ηλιακού μας συστήματος, σ' αυτόν τον μακρινό ήλιο, τον Σείριο. Ο σταυρός είναι τοποθετημένος σε ένα απέραντο πεδίο κυανού χρώματος, που σηματοδοτεί τη σφαίρα έκφρασης της ζωής του ηλιακού μας Λόγου. Είναι ο πλέον ισχυρός παράγοντας που μπορεί να αγγιχτεί με το νου.
6. Στέκουμε σαν ένα σημείο συγκεντρωμένης έντασης, αναλογιζόμενοι τις σύνθετες ενέργειες του συνολικού συμβόλου που διαπερνούν την καρδιά και το νου.
7. Ηχούμε το μάντραμ του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου:

Είθε η Δύναμη της μίας Ζωής να διαχυθεί μέσω του ομίλου όλων των αληθινών εξυπηρετητών.
Είθε η Αγάπη της Μίας Ψυχής να χαρακτηρίζει τις ζωές όλων όσοι ζητούν να βοηθήσουν τα Μεγάλα Όντα.
Είθε να εκπληρώσω το καθήκον μου στο Ενιαίο έργο με αυταπάλη, αβλάβεια και ορθό λόγο.

ΟΜ

Διάλειμμα

Τελετουργία και Θρησκευτική Παρόρμηση

Ian Welch

Ο Ian Welch είναι ο Πρύτανης της Ενορίας του St Andrew και του St Alban, στην κομητεία του Nottingham. Σπούδασε Θεολογία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και πριν χειροτονηθεί δίδαξε Αγγλική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Κονέκτικατ και Αγγλική Γλώσσα στη Σιγκαπούρη και στο Λονδίνο. Ο Ian σπούδασε επίσης υποκριτική και ορθοφωνία στη Σχολή Θεάτρου Chrysalis, στο Balham. st-andrews.mottingham@tiscali.co.uk

Πρώτον, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά για την ευγενική πρόσκληση να μιλήσω σε αυτή τη Συνδιάσκεψη 2024 της Σχολής Αρκέν για ένα θέμα που βρίσκεται στο επίκεντρο των πνευματικών μου ενδιαφερόντων από τα μέσα της δεκαετίας του 1990· τον ρόλο και τη σημασία της τελετουργίας – και ιδιαίτερα από μια πνευματική προοπτική επικεντρωμένη στον Χριστό – της Ευχαριστίας ή Θείας Μετάληψης, καθώς εστιάζει την πνευματικότητα της κοινότητας στη σημερινή κατάσταση πολιτισμού. Είναι πράγματι χαρά και προνόμιο να μοιράζομαι αυτούς τους προβληματισμούς. Εν είδει εισαγωγής, θα ήθελα να προσθέσω ότι η προσωπική μου διαδρομή, μέσα από λογοτεχνικές σπουδές, διαλογισμό Zen, Ανθρωποσοφία καθώς και την τέχνη διαμόρφωσης του λόγου, με οδήγησε σε μια ενορατική αντίληψη του Χριστού που λειτουργεί αιθερικά μέσω της Θείας Ευχαριστίας. Αυτή η διαδρομή με κατεύθυνε πρόσφατα στη σοφία του Τζιβάλ Κουλ, όπως αυτή αναπτύσσεται στα κείμενα της Αλίκης Μπέιλι.

Όπως ξεκαθαρίζει ο Οιβετανός Διδάσκαλος στα κείμενά του, ένα βασικό χαρακτηριστικό της σημερινής εποχής είναι η διττή μετάβαση από την εποχή των Ιχθύων στην εποχή του Υδροχό-

ου και από την κυρίαρχη επίδραση της Έκτης Ακτίνας της αφοσίωσης και του ιδεαλισμού σ' εκείνη της Έβδομης Ακτίνας της τελετουργικής τάξης ή του τυπικού. Όπως είναι αναμενόμενο από αυτή την άποψη, οι εποχές πνευματικής μετάβασης συχνά χαρακτηρίζονται από αναταραχή και αστάθεια, από διαφωνίες, αντιπαραθέσεις και ιδεολογικές διαμάχες. Ενώ, από τη μια, προσφέρουν σπουδαίες ευκαιρίες για τόνωση της πνευματικής ανάπτυξης και εξέλιξης, αυτές οι εποχές αλλαγής μπορεί επίσης να μοιάζουν απειλητικές για όσους είναι προσκολλημένοι σε παρελθούσες μορφές και σε απερχόμενες πολιτιστικές εκφράσεις.

Ο Ουίλιαμ Γέιτς αποδίδει κάτι από την αγωνία και τα προαισθήματα που χαρακτηρίζουν τέτοιες μεταβατικές περιόδους στο υπαινικτικό του ποίημα «Η Δευτέρα Παρουσία», γραμμένο το 1919, στου οποίου τις προφητικές νύξεις αξίζει να ανατρέξουμε:

*Γυρίζοντας ολοένα σε κύκλους που πλαταίνουν
το γεράκι δεν μπορεί ν' ακούσει πια το γερακάρη·
τα πάντα γίνονται κομμάτια· το κέντρο δεν αντέχει·
ωμή αναρχία λύθηκε στην οικουμένη,
απ' το αίμα βουρκαμένος λύθηκε ο ποταμός, και παντού
η τελετή της αθωότητας πνίγεται·
οι καλύτεροι χωρίς πεποίθηση, ενώ οι χειρότεροι
είναι γεμάτοι από την ένταση του πάθους.*

*Σίγουρα κάποια αποκάλυψη θα είναι κοντά·
σίγουρα η Δευτέρα Παρουσία θα είναι κοντά.
Η Δευτέρα Παρουσία! Δεν πρόφταξα να σώσω αυτό το λόγο
και μια μεγάλη εικόνα γέννημα του Spiritus Mundi
θολώνει τη ματιά μου: κάπου στην άμμο της ερήμου
μορφή με σώμα λιονταριού και το κεφάλι ανθρώπου,
ένα άδαιο βλέμμα κι αλύπητο σαν ήλιος,
κινείται με μηρούς αργούς, καθώς τριγύρω
στροβιλίζονται ίσκιοι αγανακτισμένων πουλιών.*

*Το σκοτάδι ξαναπέφτει· τώρα όμως ξέρω
πως είκοσι βασανισμένοι αιώνες πετρωμένου ύπνου
κεντρίστηκαν από ένα λίκνο λικνισμένο κατά το βραχνά,
και ποιο ανήμερο θεριό, μια που ήρθε τέλος η ώρα του,
μουντά βαδίζει για να γεννηθεί προς τη Βηθλεέμ.*

Σε αυτό το ζοφερό όραμα, χρωματισμένο από τα τραγικά γεγονότα στον πρόσφατο σχετική Πόλεμο του 1914-18, ο Γέιτς υπαινίσσεται την επερχόμενη γέννηση του Αντίχριστου και τη συνακόλουθη σοβαρή απειλή για την αγάπη και τη σοφία της Χριστικής ώσης, που γεννήθηκε στη Βηθλεέμ στην αυγή της εποχής των Ιχθύων. Οι έντονες εικόνες του Γέιτς είναι συγκλονιστικές και το ποίημα αποδείχθηκε πράγματι προφητικό, καθώς οι δυνάμεις των αντίπαλων δυνάμεων επρόκειτο σύντομα να εξαπολυθούν με σφοδρότητα στις δεκαετίες του 1930 και του 40. Επιπλέον, ενόψει των σημερινών γεγονότων, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι το ποίημα αφορά εξίσου τη σύγχρονη παγκόσμια κατάσταση. Εκτός τούτου, όμως, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι, παρά την εμβάθυνσή του στη θεοσοφική διδασκαλία και την εσωτερική παράδοση, ο τόνος και η διάθεση του Γέιτς σε σχέση με την επερχόμενη «Νέα Εποχή» είναι αδιαμφισβήτητα ζοφερός, απαισιόδοξος και βαθιά μελαγχολικός, υποδηλώνοντας μια όψιμη ρομαντική παρόρμηση προς τη θλίψη και την οδύνη για την παρέλευση της εποχής των Ιχθύων.

Από μια ευρύτερη εσωτερική άποψη, το ποίημα μοιάζει μονοδιάστατο και ασύμμετρο, επειδή δεν λαμβάνει υπόψη τις θετικές δυνατότητες και τη μεγάλη ελπίδα για το μέλλον που προσφέρει η αυγή της εποχής του Υδροχόου και η εισροή των ενεργειών της έβδομης ακτίνας της τελετουργικής τάξης και του τυπικού. Θα μπορούσαμε σχεδόν να πούμε, με τον προσήκο- ντα σεβασμό στην ύψιστη καλλιτεχνική ικανότητα του Γέιτς, ότι εδώ εμπλέκεται ένα ρεύμα «πνευματικού Λουδιτισμού». Σίγουρα, δεν λαμβάνεται υπόψη ο ρόλος που μπορούν να δια-

δραματίσουν οι καταστροφικές δυνάμεις στην αποκατάσταση του Παγκόσμιου Κάρμα και στο άνοιγμα του δρόμου για την ανοικοδόμηση, την ανάπτυξη και τις διαπνεόμενες από σοφία, αγάπη και συμπόνια μορφές κουλτούρας.

Η πολιτισμική νοσταλγία ενισχύει την επιθυμία για προσκόλληση στην άνεση οικείων μορφών του παρελθόντος. Οι παρορμήσεις αυτές είναι καλά κατανοητές, αλλά με το ίδιο σκεπτικό δεν παύουν να είναι ουσιαστικά αντιδραστικές και προορισμένες να ναυαγήσουν, καθώς έρχονται σε σύγκρουση με το επερχόμενο κοσμοϊστορικό ρεύμα της αλλαγής και της εξέλιξης. Με συναίσθηση και ευαισθησία όσον αφορά την πολιτισμική απειλή που πολλοί πιθανόν προσλαμβάνουν με την είσοδο της Έβδομης Ακτίνας σε δυναμική έκφραση, οι προβληματισμοί που προσφέρονται εδώ επιδιώκουν να υποδείξουν ότι για όσους είναι προσκολλημένοι σε παρελθοντικές μορφές, η θρησκευτική τελετουργία και ειδικότερα (στις επικεντρωμένες στον Χριστό παραδόσεις) η λατρεία της Θείας Ευχαριστίας προσφέρει το περιθώριο για μια οργανική διευκόλυνση προς την πολιτισμική μετάβαση.

Αυτή η σκέψη απορρέει από το γεγονός ότι, καθώς εργάστηκα τα τελευταία 22 χρόνια στο Νότιο Λονδίνο ως εφημέριος της Αγγλικανικής Εκκλησίας, είχα την ευκαιρία να αναπτύξω μια στενή σχέση με το τελετουργικό της Θείας Ευχαριστίας, την οποία εγκαίνιασε ο Χριστός στο Μυστικό Δείπνο και διαμορφώθηκε σε μια ουσιαστική, επικλητική φόρμουλα μέσα από δύο χιλιετίες συνεχούς χρήσης, έκφρασης και εξευγενισμού.

Παρότι η διατύπωση και η θεολογική έμφαση της προσευχής μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με το πλαίσιο και την τοπική παράδοση, η βασική τριπλή δομή της ευχαριστίας, δηλαδή της επίκλησης (του Αγίου Πνεύματος προς έκχυση Χριστικής ενέργειας στα δώρα του άρτου και του οίνου) σε συνδυασμό με τα λόγια της Θείας Ευχαριστίας και στη συνέχεια, στο τρίτο και τελευταίο τμήμα, της ανάμνησης και προσευχής «μη λησμονώντας» ή της ενθύμησης της θυσιαστικής πράξης του Χριστού, παραμένει αναλλοίωτη. Επιπλέον, τα λόγια της Θείας Ευχαριστίας που αποδίδονται στον Χριστό, ως εκείνα που χρησιμοποίησε στον Μυστικό Δείπνο, μνημονεύονται πάντοτε εν μέσω της προσευχής, καθώς θεωρείται ότι έχουν μια πολύ ιδιαίτερη συνήχηση επίκλησης και δύναμης στον καθαγιασμό των στοιχείων του άρτου και του οίνου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μια καμπάνα χτυπά συχνά δύο φορές διαδοχικά σε αυτό το σημείο του τελετουργικού, για να υποδηλώσει ότι το Άγιο Πνεύμα και ο Άγγελος της Παρουσίας συμμετείχαν ενεργά στην ευλογία των Δώρων της Ευχαριστίας. Ο άρτος και ο οίνος υψώνονται με τη σειρά τους, έτσι ώστε το εκκλησίασμα να έχει την ευκαιρία να ανταποκριθεί με ευλαβική κατανύξη ή ενορατική αντίληψη, ανάλογα με τον ακτινικό τύπο.

Θα μπορούσε κάλλιστα να ισχυριστεί κάποιος, ότι αυτή η προσήλωση στην τριπλή δομή της προσευχής της Ευχαριστίας αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα της πολιτισμικής νοσταλγίας και της προσκόλλησης σε παρελθοντικές μορφές που διακρίνεται στο ποίημα του Γιέιτς, κάτι που ως ένα βαθμό ισχύει. Ωστόσο, υπάρχει μια αξιοσημείωτη διαφορά, η οποία έγκειται στη διπλή παραίνεση του Χριστού σχετιζόμενη τόσο με τον άρτο όσο και με τον οίνο, καθώς είπε «τούτο ποείτε εις ανάμνησιν εμού». Εδώ πρόκειται για μια συγκεκριμένη εντολή που συνδέει την τελετουργία με το **θέλημα** του Χριστού για τους ακολούθους του και τη σημασία του ως Παγκόσμιου Σωτήρα, Δασκάλου και κεντρικού καθοδηγητικού σημείου φωτός, αγάπης και σοφίας για την ανθρωπότητα.

Θα μπορούσε να σημειωθεί ακόμη, ότι η Θεία Ευχαριστία, που είναι η προσευχή της «ευγνωμοσύνης» ή το τελετουργικό της Θείας Κοινωνίας-Μετάληψης, αποτελεί πλέον μια ριζική μετεξέλιξη του εβραϊκού πασχαλινού γεύματος, εμποτισμένου με τη νέα σημασία που του προσδίδει ο Χριστός. Επίσης, είναι σημαντικό να υπενθυμίσουμε ότι η Ευχαριστία ήταν η *μόνη* μυσταγωγική τελετουργία *καθαυτή* που καθιερώθηκε από τον Χριστό, καθώς το Βάπτισμα υιοθετήθηκε από τον Ιωάννη (και, εν πάση περιπτώσει, είχε ασκηθεί ως τελετή εξαγνισμού πριν από το λειτούργημα του Ιωάννη), ενώ τα υπόλοιπα πέντε μυστήρια έλαβαν υπόσταση στη διάρκεια της εξελισσόμενης ζωής της Εκκλησίας, αν και το θεολογικό τους υπόβαθρο προέρχεται από τα Ευαγγέλια. Ως εκ τούτου, η Ευχαριστία είναι σε μεγάλο βαθμό το μοναδικό δώρο και η κληρονομιά του Χριστού στον Κόσμο και επάξια χαίρει μεγάλης εκτίμησης απ' όσους αναζητούν τη σύνδεση με ένα τελετουργικό και μυστηριακό μονοπάτι πνευματικής έκφρασης

εστιασμένο στον Χριστό. Παρεμπιπτόντως, ας θυμηθούμε ότι στη χριστιανική παράδοση ένα μυστήριο θεωρείται ως εξωτερικό και ορατό σύμβολο μιας εσωτερικής και αόρατης πραγματικότητας. Σ' αυτή τη βάση, γίνεται προφανές ότι τα μυστήρια είναι εγγενώς εσωτερικής φύσης και θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως πλαίσια, με δυνατότητα διάνοιξης σε πεδία πνευματικής αντίληψης που γενικά δεν αναγνωρίζει το βλέμμα της καθημερινής όρασης.

Ως εκ τούτου, μπορούν να διατυπωθούν ορισμένα σημαντικά σημεία σχετικά με την τέλεση της Θείας Ευχαριστίας και τη σημασία της, καθώς και την πνευματική της λειτουργία κατά τη σημερινή εποχή μιας ακτινικής μετάβασης.

1. Το Ευχαριστιακό τελετουργικό παρέχει ένα σημείο πνευματικής συνέχειας και σταθερότητας σε ψυχές έντονα προσηλωμένες στα πρότυπα αφοσίωσης της Έκτης Ακτίνας, ενώ ταυτόχρονα παρέχει ένα ευρύ φάσμα για τη σταδιακή εισαγωγή εσωτερικών εννοιών και ερμηνειών της Έβδομης Ακτίνας· και μπορεί, κατ' αυτό τον τρόπο, να λειτουργεί ως «συνδετικός κρίκος» μεταξύ του παλιού και του νέου και ως δυναμικό εκπαιδευτικό ή μαιευτικό εργαλείο για την ανάπτυξη της αντίληψης ψυχής/πνεύματος, σε όσους αναπτύσσουν ευαισθησία στην διάδραση και αλληλεπίδραση των αιθερικών ρευμάτων.
2. Όσον αφορά ακτινικούς τύπους και μύηση, είναι λογικό να υποθέσουμε ότι όσοι σχετίζονται στενά με τον Βούδα ή τον Χριστό στην πνευματική τους διαδρομή, έχουν κατά κάποιο τρόπο μια έντονη σύνδεση με τη Δεύτερη Ακτίνα της Αγάπης - Σοφίας. Όταν η σύνδεση γίνεται είτε με την έκτη είτε με την έβδομη υποακτίνα της Δεύτερης Ακτίνας, η λειτουργία με την Ευχαριστία μπορεί να αποβεί χρήσιμη στη μετατόπιση της αστρικής ανταποκριτικότητας του ατόμου από το κέντρο του ηλιακού πλέγματος στα τρία ανώτερα κέντρα, εστιάζοντας στη μετουσίωση αυτής της αστρικής ενέργειας μέσω της καθοδικής ροής του φωτός της ψυχής και της ενόρασης του Βουδδικού, της συμπαντικής αγάπης ή ανώτερου λογισμού. Αυτό το είδος συνειδητής ανταπόκρισης στην τελετουργία απευθύνεται σε διαφορετικούς ακτινικούς τύπους και θα μπορούσε να αποδειχθεί χρήσιμο στην εξουδετέρωση της αστρικής αναταραχής και στην προετοιμασία για τη Δεύτερη μύηση.
3. Το τελετουργικό της Ευχαριστίας είναι εξ ορισμού Έβδομης Ακτίνας σε επίπεδο εισαγωγής και αντίκτυπου, καθώς παρέχει έναν φορέα για την έκλυση προς τα κάτω θείας ενέργειας, αγάπης και θέλησης από ανώτερα πεδία, συστημικά και κοσμικά, στην πυκνή ύλη ή ουσία, παρέχοντας έτσι ένα σημείο συγχώνευσης για την πνευματική ενέργεια και τη φυσική δύναμη.
4. Όταν γίνεται συνειδητά αποδεκτό γι' αυτό που είναι, το ευχαριστιακό δείπνο αποβαίνει μετασχηματιστικό και μεταμορφωτικό, χάρη στη διαδικασία της πνευματικής μεταστοιχείωσης ή ομοουσίας, μέσω της οποίας τα στοιχεία του άρτου και του οίνου διατηρούν τον αρχικό τους χαρακτήρα, ενώ επιπλέον διαποτίζονται από τις πνευματικά ζωογόνες, λεπτοφυείς ενέργειες του Χριστού. Μέσω της Επίκλησης του Αγίου Πνεύματος, οι δύο πραγματικότητες ή ουσίες του πνεύματος και της ύλης συγχωνεύονται και ενοποιούνται. Η εργασία με τέτοιες ιδέες, όταν περιλαμβάνει τη δημιουργική φαντασία και την ενόραση, θα μπορούσε να αποδειχθεί καρποφόρα στην πορεία προς την τρίτη μύηση.
5. Είναι σημαντικό εδώ να προστεθεί, ότι η πραγματική εστία του μετασχηματισμού δεν αφορά απλώς τα στοιχεία του άρτου και του οίνου, αλλά κυρίως τους αποδέκτες αυτών των στοιχείων, εκείνους που με διαφορετικές προσεγγίσεις και επίπεδα συνειδησης μετέχουν του μυστηριακού «δείπνου». Μέσω προσευχής και διαλογισμού, μια στενή σχέση μπορεί να επιτευχθεί τόσο για τον ευλαβικό προσανατολισμό της έκτης ακτίνας όσο και για τον τελετουργικό προσανατολισμό της έβδομης ακτίνας μεταξύ της Θείας Ευχαριστίας και των διαδικασιών εσωτερικής θεραπείας και πνευματικού μετασχηματισμού. Από αυτή την άποψη, έχει χαρακτήρα εφέλκυσης η ενθύμηση της ποιητικής διατύπωσης ενός εκ των πρώτων Πατέρων της Εκκλησίας, του Ιγνατίου, ο

οποίος αναφέρθηκε στην Ευχαριστία ως *Φάρμακον Αθανασίας*, δηλαδή, το «γιατρικό που αποτρέπει τον θάνατο». Για την Έκτη Ακτίνα, της αφοσιωμένης ιδιοσυγκρασίας, τέτοιες διατυπώσεις μπορούν να εμπνεύσουν δέος και ευλάβεια, ενώ για την προσέγγιση της ψυχής έβδομης ακτίνας, ο συνειδητός εσωτερικός οραματισμός, όσον αφορά την επίδραση του μυστηρίου στην ψυχή, τα κέντρα και τους αστρικούς και αιθερικούς φορείς, μπορεί να αποδειχθεί ιδιαίτερα δυναμικός όταν εστιάζεται στη μεταμορφωτική ενέργεια του πνευματικού φωτός και τη συγχώνευση ψυχής και σώματος. Υπό την επίδραση της Έβδομης Ακτίνας, η φώτιση και η μεταμόρφωση αναγνωρίζονται σταδιακά και αυξανόμενα ως πνευματικά γεγονότα και το φως του Χριστού γίνεται πραγματικά αντιληπτό ως ακτινοβολία προς τον Κόσμο μέσα από τις ενέργειες που εστιάζονται μέσω της τελετουργίας.

6. Όσον αφορά την επιστήμη της επίκλησης, η Ευχαριστιακή προσευχή μπορεί να θεωρηθεί ότι ανοίγει μια τριγωνική πύλη ενέργειας που περιλαμβάνει τον Χριστό ή την αρχή του Υιού (την εστία της αγάπης μέσα στην καρδιά του Θεού), τη Θεία Θέληση ή την αρχή του Πατέρα (το κέντρο όπου η θέληση του Θεού είναι γνωστή), και την εκρέουσα δημιουργική νοημοσύνη ή την αρχή του Αγίου Πνεύματος που εκφράζεται ενεργά στις υλικές διαστάσεις (το κέντρο που αποκαλούμε φυλή των ανθρώπων, καθώς επίσης και μέσω της ύλης, Mater, Ma-terre, Μητέρα Γη, Matrix ή την αρχή της Μητρός). Όταν η τριγωνική αυτή πύλη ανοίγεται με μια επικλητική προσευχή, ενώνει τις τριπλές ενέργειες μέσα στα στοιχεία της Θείας Ευχαριστίας, τον άρτο και τον οίνο, προτού αυτά διανεμηθούν ως ψυχική θρέψη στους παραλήπτες.
7. Ως ένα ακόμη σημαντικό σημείο και όπως εύστοχα διατυπώνει ο Charles W. Leadbeater στο κλασικό του έργο «The Sacraments» (St Alban's Press, 1929), η προσευχή της Θείας Μετάληψης είναι ταυτόχρονα επικλητική και εφελκυστική· επικλητική των θείων ενεργειών, όπως περιγράφηκε πιο πάνω και εφελκυστική της Χριστικής ενέργειας, όχι μόνο στις εκκλησίες όπου τελούνται τα ιερά μυστήρια προσδίδοντας στα ίδια αυτά κτίρια μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, αλλά και ως ενεργειακή εκροή που ακτινοβολεί θεραπευτική δύναμη στην τοπική κοινότητα και το περιβάλλον. Εξ ου και η σημασία του ενεργειακού δικτύου που δημιουργείται με βάση το πλαίσιο μιας ενορίας. Είτε αναγνωρίζεται είτε όχι, οι Ευχαριστιακές λειτουργίες παρέχουν όντως μια «υπηρεσία» στην κοινότητα, η οποία, κατά τη διορατική άποψη του Leadbeater, ασκεί μια αληθινά όμορφη, θεραπευτική και θετική επίδραση στις κοινότητες μέσα στις οποίες πραγματοποιείται επίκληση της μυσταγωγικής παρουσίας του Χριστού. Η επίδραση αυτή εδραιώνεται και δυναμώνει, όπως υποστηρίζει ο Leadbeater, χάρη στην υποστήριξη του αγγελικού ή ντεβαϊκού βασιλείου. Για άλλη μια φορά, αυτές οι επικλητικές και εφελκυστικές όψεις της Θείας Ευχαριστίας παρέχουν περιθώρια έκφρασης και εκπλήρωσης τόσο της ευλαβικής όσο και της τελετουργικής παρόρμησης, στοιχείων της «παλαιάς εποχής» και της «νέας εποχής».
8. Αξιοσημείωτο, επίσης, όσο και εναρμονισμένο με την εισερχόμενη ώθηση της Έβδομης Ακτίνας, είναι το γεγονός ότι η προσευχή της Ευχαριστίας πραγματοποιείται σε ένα κοινοτικό ή ομαδικό περιβάλλον. Αυτή η δυναμική συμβαδίζει πλήρως με τον προσανατολισμό του νέου ομίλου των παγκόσμιων υπηρετών, όπως αυτός περιγράφεται στις διδασκαλίες του Θιβετανού Διδασκάλου και εμπεριέχεται στα ιδεώδη και την πρακτική της Σχολής Αρκέν.

Στην πράξη, η έμφαση της ευχαριστιακής λειτουργίας τίθεται συχνά στην ιδιωτική ή εξατομικευμένη μυστικιστική κατάνυξη (κατά την πνευματικότητα της Έκτης Ακτίνας), εξ ου και είναι προσφιλής σε πολλές ενορίες η σιωπηλή, πρωινή Θεία Κοινωνία για μικρές ομάδες πιστών και προσευχόμενων. Ιδανικά, όμως και, στην πιο αληθινή της έκφραση, η Θεία Ευχαριστία αποσκοπεί να αποτελέσει μια ενωτική τελετή για ολόκληρο το εκκλησίασμα και όχι μια ξεχωριστή και εξατομικευμένη πράξη λατρείας (ένα είδος τοπικού σεχταρισμού), όπου κάποιοι δηλώνουν μέλη, για παράδειγμα, μιας τελετής στις 8 π.μ., ενώ άλλοι ανακοινώνουν συμμετοχή σε επόμενες λειτουργίες πρωί-

νές ή απογευματινές. Η ουσία της εστίασης, ωστόσο, στοχεύει σε ένα κοινό και ενοποιημένο σύστημα λατρείας, όπως εκφράζεται μέσω μιας ακολουθίας που απαγγέλλεται από κοινού: «Αποτελούμε ένα σώμα, αν και είμαστε πολλοί, γιατί όλοι τρώμε από τον ίδιο άρτο». Είναι ελπιδοφόρο, όταν αυτό το ομαδικό ιδεώδες του ενός Χριστικού σώματος συνιστά μια βιωμένη πραγματικότητα, αντί να είναι απλά η επανάληψη μιας λειτουργικής φόρμουλας. Η πρακτική θα διαφέρει φυσικά από ενορία σε ενορία· παρ' όλα αυτά, όποια και αν είναι η συγκεκριμένη παράδοση, δεν παύει να ισχύει η ιδέα ότι η Ευχαριστία παρέχει ένα ουσιαστικό περιεχόμενο για τις προσεγγίσεις της Έκτης όσο και της Έβδομης Ακτίνας στην πνευματική ζωή, δημιουργώντας έτσι ένα σημείο εστίασης για αδιάλειπτη πρόοδο και το κατάλληλο περιβάλλον για την παρουσίαση διαφορετικών όψεων θέασης. Επιπρόσθετα, όταν η τελετουργία πραγματοποιείται ως γνήσια «Κοινωνία ενοριτών», ενσωματώνει τα ιδεώδη της Έβδομης Ακτίνας, της ομαδικής υπηρεσίας, της θυσίας και της σύνθεσης σύμφωνα με το θείο σχέδιο. Αυτή η τελευταία δυναμική υπερισχύει οποιασδήποτε τάσης δοξασμού της προσωπικότητας ή οποιασδήποτε οπισθοδρομικής ενασχόλησης με ομαδικές αντιπαλότητες.

9. Τέλος, επισημαίνεται εδώ, ότι με την ανάπτυξη της πνευματικής/ επιστημονικής κατανόησης, το Ευχαριστιακό τελετουργικό έχει τη δυνατότητα να διευκολύνει τη σταδιακή μετάβαση από τον δογματισμό της Έκτης Ακτίνας και την τυφλή πίστη, στις ωθήσεις της Έβδομης Ακτίνας για ενότητα και ενορατική αναζήτηση του θείου σκοπού. Αυτό το ιδεώδες της ενότητας είναι διαφοροποιημένο από κάθε τάση επιβολής ομοιομορφίας, προκειμένου να διατηρείται ο σεβασμός στην ποικιλομορφία και τη διαφορετικότητα.

Πολλά περισσότερα θα μπορούσαν να ειπωθούν για το θέμα αυτό, καθώς μάλιστα μόνο το ένα εξετάστηκε από τα επτά κύρια χριστιανικά μυστήρια ή τελετουργίες, για να μην αναφερθούμε σ' εκείνα άλλων θρησκευτικών παραδόσεων. Παρ' όλα ταύτα, μέσα στο δοθέν χρονικό πλαίσιο και περιεχόμενο έχουν ειπωθεί αρκετά ώστε να παρέχουν μια πλατφόρμα για ερωτήσεις και συζήτηση και έτσι το μόνο που απομένει τώρα είναι να σας ευχαριστήσω για το ενδιαφέρον και την προσοχή σας και να παραχωρήσω το βήμα για περαιτέρω σχολιασμούς και συζήτηση.

Το υπόλοιπο μέρος αυτής της συνεδρίας αποτελείται από μια συζήτηση ανάμεσα στον Laurence Newey και τον Ian Welch, την οποία μπορείτε να παρακολουθήσετε σε βίντεο μέσω του ακόλουθου συνδέσμου - Συνδιάσκεψη Σχολής Αρκέην:

<https://www.lucistrust.org/asc2024London25May>

Κλείσιμο με Διαλογισμό Συνδιάσκεψης: Επιτρέποντας την Είσοδο στο Φως

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ, 26 Μαΐου, Ανοιχτή Συνεδρία

Καλωσόρισμα και εισαγωγή
ακολουθούμενη από τη Μεγάλη Επίκληση στα Ελληνικά.
<https://www.lucistrust.org/asc2024London26May>

Επαναπροσδιορίζοντας την Εκκλησία – Μια προσωπική διαδρομή

Marie Sundberg

Αγαπητοί συμμαθητές!

Γεννήθηκα το 1957 σε ένα μικρό μέρος στη νότια Σουηδία. Η οικογένειά μου δεν ήταν ιδιαίτερα θρησκευόμενη· πηγαίναμε στην εκκλησία σε ειδικές περιπτώσεις όπως τα Χριστούγεννα ή σε γάμους και κηδείες συγγενών. Ο παππούς μου από τη μητέρα μου ήταν εκ πεποιθήσεως άθεος με κομμουνιστικές πολιτικές απόψεις, ενώ ο παππούς μου από τον πατέρα μου ήταν πιστός πεντηκοστιανός, οπότε οι γονείς μου πρόσφεραν ένα ενδιαφέρον μείγμα παραδόσεων στη ζωή μου.

Από την εποχή της μεταρρύθμισης του 16ου αιώνα η Λουθηρανική Εκκλησία της Σουηδίας ήταν κρατικός θεσμός. Εάν οι γονείς μας είχαν βαπτιστεί, γινόμασταν μέλη της εκκλησίας με τη γέννησή μας. Εγώ βαπτίστηκα τεσσάρων μηνών, λόγω παράδοσης, περισσότερο από μια πράξη πίστης των γονιών μου.

Σε ηλικία περίπου τεσσάρων ή πέντε ετών, ξεκίνησα να πηγαίνω στο κατηχητικό. Εκεί διηγούνταν τις ιστορίες της Βίβλου για τον Ιησού και φυσικά ο Θεός περιγραφόταν προσωποποιημένος ως Πατέρας. Το εσωτερικό μου όραμα για τον Θεό φαινόταν σαν ένας πίνακας ζωγραφισμένος με γεωμετρικά σχήματα, κυρίως τρίγωνα, σε διάφορους πράσινους, κίτρινους και πορτοκαλί τόνους με ένα μάτι στο κέντρο. Αυτό το όραμα το έχω ακόμα καθαρά στο νου μου.

Στις αρχές της εφηβείας μου, κάποιοι φίλοι μου εντάχθηκαν σε μια κοινότητα νέων της Λουθηρανικής Εκκλησίας της Σουηδίας και τους ακολούθησα. Για επτά χρόνια πέρασα υπέροχα εκεί. Υπήρχε μια φιλία που βασιζόταν στη γενναιοδωρή αποδοχή και ανοχή του ενός για τον άλλον, κάτι που νωρίτερα δεν είχα βιώσει έξω από την οικογένειά μου. Ήταν στις αρχές της δεκαετίας του '70 και υπήρχαν έντονες επιρροές από το κίνημα του Ιησού στην Καλιφόρνια. Πηγαίναμε στην εκκλησία κάθε Κυριακή, μελετούσαμε τη Βίβλο, πηγαίναμε στις συναντήσεις άλλων ομάδων σε όλη τη χώρα και υπήρχε πολλή μουσική και τραγούδι. Η πνευματικότητα είχε ζωντάνια και λάμψη.

Υπήρχε ωστόσο μια σύγκρουση μέσα μου. Παρ' όλη τη χαρά με τους φίλους, ένιωθα ότι δεν συμμεριζόμουν τις πεποιθήσεις τους. Δεν καταλάβαινα την «εκκλησιαστική γλώσσα» για την αμαρτία, την κρίση και τη σωτηρία με το αίμα του Ιησού και δεν μπορούσα να την προσαρμόσω ως αλήθεια στην καρδιά ή το νου μου. Ένιωθα μια όλο και μεγαλύτερη έλλειψη ειλικρίνειας, συμμετέχοντας, χωρίς να ευθυγραμμίζομαι πραγματικά με τις εκφράσεις και τα λόγια.

Σκέφτηκα ότι έλειπαν κάποια σημαντικά κομμάτια από τον συνδετικό κρίκο που χρειαζόμουν για να συνδυάσω τον γεωμετρικό μου Θεό και τη διαισθητική μου επίγνωση για την ουσία της Ζωής, με τις διδασκαλίες της εκκλησίας. Θα μπορούσε άραγε αυτό να γίνει;

Στα 21 μου εγκατέλειψα την Εκκλησία της Νεολαίας της Σουηδίας και μερικά χρόνια αργότερα και την ιδιότητα του μέλους της εκκλησίας. Ήμουν πεπεισμένη ότι αν ο Θεός που γνώριζα στην καρδιά μου υπήρχε, αυτή η μεγάλη ύπαρξη θα με περίμενε με αγάπη και υπομονή.

Καθώς ένιωθα την ανάγκη να ξεκαθαρίσω στον εαυτό μου τί πίστευα, έγραψα μια δήλωση στη

γραφομηχανή μου. Έχω ακόμα εκείνο το χαρτί. Το κύριο περιεχόμενό της αφορά το σύμπαν που δημιουργήθηκε από τον Θεό και είναι πλήρες από αυτόν, τον εαυτό μου ως μέρος του, την επανενσάρκωση ως απόλυτο ουσιώδες, καθώς και ότι τα πάντα όσα υπάρχουν συνδέονται μεταξύ τους.

Το συμπέρασμα για την επανενσάρκωση προέκυψε από τη μελέτη και τον προβληματισμό σχετικά με το πώς η φύση αποκαλύπτει μια ζωή που διαρκώς γεννιέται, αναπτύσσεται, ανθεί και καρποφορεί. Στη συνέχεια μαραίνεται και πεθαίνει, αποσύρεται για ανάπαυση· και επιστρέφει. Ξανά και ξανά, χρόνο με το χρόνο. Όλη η ζωή πρέπει να ακολουθεί αυτό το κυκλικό μοντέλο επαναφοράς, σκέφτηκα.

Ακολούθησαν σαράντα χρόνια εξερεύνησης. Κατά τη διάρκεια αυτών των τεσσάρων δεκαετιών δοκίμασα πολλά. Πρώτα από όλα κυρίως την ανάπτυξη της προσωπικότητας και τη νοητική κατάρτιση, αλλά και ενδιαφέροντα πειράματα με ασκήσεις αναπνοής rebirthing, σαμάνικες πρακτικές όπως οι καλύβες εφίδρωσης, διάφορες μεθόδους διαλογισμού βασισμένες στο συναίσθημα, αυτοϋπνωση και πολλά άλλα. Έμαθα κάτι από όλα όσα έκανα, πολύτιμες εμπειρίες προστέθηκαν στο παζλ που προσπαθούσα να συνθέσω. Διάβασα πολλή βιβλιογραφία της νέας εποχής, όχι όμως τη Βίβλο.

Πριν από περίπου 20 χρόνια, ένας φίλος φίλου μου συνέστησε τα βιβλία του Σουηδού συγγραφέα Henry Laurency, τα οποία βασίζονται στο υλοζωικό σύστημα του Πυθαγόρα σε συνδυασμό με τις διδασκαλίες της Έλενας Μπλαβάτσκι και της Αλίκης Μπέιλι, μεταξύ άλλων. Αυτό ήταν ένα νέο, λαμπερό φως στην αναζήτησή μου για την αλήθεια, μια υπόθεση ζωής που θα μπορούσα να αποδεχτώ πλήρως, με τις λογικές και πνευματικές εξηγήσεις της για το πώς τα πάντα δημιουργούνται, συγκροτούνται και λειτουργούν σε αλληλεξάρτηση.

Μερικά χρόνια αργότερα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια μου η *Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας* της Αλίκης Μπέιλι και ανακάλυψα τις διδασκαλίες του Διδασκάλου Ντ.Κ. Διάβασα κι άλλα βιβλία της Μπέιλι, μερικά από τα οποία έφταναν κατευθείαν σαν αλήθεια στην καρδιά μου, ενώ άλλα ήταν βέβαια πιο πέρα από την κατανόησή μου.

Πώς ήταν λοιπόν η σχέση μου με την εκκλησία και τον χριστιανισμό; Από το 2015 περίπου μου δινόταν κατά διαστήματα η ευκαιρία να τραγουδάω στην εκκλησία, τόσο κατά τη διάρκεια των ακολουθιών όσο και σε άλλες περιστάσεις. Διαπίστωσα ότι αισθανόμουν αρκετά άνετα στην εκκλησία, αλλά αυτός ο κρίκος που έλειπε εξακολουθούσε να υπάρχει. Έμαθα πώς να μεταφράζω τη γλώσσα της εκκλησίας σε λέξεις και εξηγήσεις που να συνάδουν με την πνευματική μου άποψη και αυτό ήταν ως επί το πλείστον επιτυχές. Αλλά ένα ζήτημα δεν μπόρεσα να λύσω, τη σύγκρουση ανάμεσα στην απόλυτη βεβαιότητά μου για την επανενσάρκωση και την εξίσου απόλυτη απόρριψή της από την εκκλησία.

Τον Ιανουάριο του 2020 διάβασα το βιβλίο *Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά* της Αλίκης Μπέιλι, σχετικά με τις μυήσεις του Ιησού. Και ένα βράδυ, ξαφνικά, μπόρεσα να συνδέσω τις τελείες. Όλα έβγαζαν νόημα με λογικό τρόπο και στο νου μου δεν υπήρχε πλέον αντίφαση μεταξύ της επανενσάρκωσης και των διδασκαλιών του Χριστού. Η εκκλησία ακόμα απείχε στο να αγγίξει την ίδια πεποίθηση αλλά για μένα το τελευταίο εμπόδιο είχε καταρριφθεί.

Εκείνη τη στιγμή, όταν είδα τρόπον τινά φως, μια ακτίνα αγάπης έφτασε στην καρδιά μου και τη γέμισε. Αμέσως κατάλαβα ότι ήταν η θερμή, ουσιαστική αγάπη του Ενός, η δύναμη του Χριστού, που επιβεβαίωνε ότι τα συμπεράσματά μου ήταν σωστά. Με εκείνη την αποκαλυπτική διαπίστωση, συνειδητοποίησα ότι εκεί ήταν ένα σημείο χωρίς επιστροφή, και σκέφτηκα: «Πρέπει να αναλάβω δράση!»

Τα πράγματα άρχισαν να συμβαίνουν. Μερικές εβδομάδες αργότερα, μια σκέψη καρφώθηκε στο νου μου, ότι θα έπρεπε να γίνω ξανά μέλος της εκκλησίας, οπότε μετά από 35 και πλέον χρόνια, υπέβαλα τη σχετική αίτηση. Τον Μάιο εκείνης της χρονιάς μου ήρθε έντονη η επιθυμία να κάνω αίτηση για την Σχολή Αρκέην και χαίρομαι που έγινα δεκτή ως σπουδάστρια. Στη συνέχεια, τρεις διαφορετικοί άνθρωποι, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον, μου πρότειναν να μάθω να παίζω το εκκλησιαστικό όργανο. Τέλος πάντων, η διαδικασία είναι αργή, αλλά σε

πρόοδο και τώρα είμαι σε θέση να παίζω για τις κυριακάτικες λειτουργίες, όταν χρειάζεται.

Το επόμενο που μου προτάθηκε ήταν να γίνω εθελόντρια βοηθός κατά τη διάρκεια της λειτουργίας και περίπου ένα χρόνο αργότερα μου ζητήθηκε να είμαι υποψήφια για το εκκλησιαστικό συμβούλιο. Τα αποδέχτηκα όλα αυτά, αφού ήξερα ότι με οδηγούσαν προς μια κατεύθυνση όπου θα μπορούσα να προσφέρω υπηρεσία. Η πρακτική διαλογισμού της Σχολής Αρκέην υπήρξε και εξακολουθεί να είναι ένα καθοδηγητικό φως, με το οποίο έμαθα να αναγνωρίζω τον κραδασμό της ψυχής και να εμπιστευόμαι την αυξανόμενη διαισθητική μου ικανότητα.

Τον Ιανουάριο του 2023 μου δόθηκε η ευκαιρία να εκπαιδευτώ για να γίνω ιερέας, με τη βοήθεια της επισκοπής. Μετά από ένα χρόνο προΐσταμαι πλέον στις κύριες λειτουργίες περίπου μία Κυριακή το μήνα και μου επιτρέπεται να κάνω όλα όσα κάνει ένας εφημέριος, εκτός από το να τελώ τα μυστήρια και να παντρεύω ή να κηδεύω ανθρώπους.

Δεδομένου ότι λειτουργώ μέσα από την εκκλησία, πρέπει να παραμείνω στην ορθή πλευρά της εκκλησιαστικής διάρθρωσης. Δεν μπορώ να μιλήσω ελεύθερα, για παράδειγμα, για την επανενσάρκωση. Υπάρχουν όμως πολλές ενδείξεις και σαφείς γραπτές πληροφορίες στη Βίβλο, οι οποίες είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένες με την προαιώνια σοφία και θα μπορούσαν να υιοθετηθούν από ανθρώπους κάθε θρησκείας. Σε κάθε κήρυγμα και σε άλλες περιπτώσεις, υπάρχουν πάντα τρόποι να τονιστούν εσωτερικές αλήθειες: Η τριπλή προσωπικότητα, η Ψυχή ως καθοδηγητής και μεσάζων και η τριάδα του Φωτός, της Αγάπης και της Δύναμης μπορούν πάντα να αναφέρονται και να συνδέονται με το μήνυμα της Βίβλου. Η φύση είναι μια σπουδαία μεταφορά για την επαναγέννηση και υπάρχει κάποια βιβλιογραφία σχετικά με την επανενσάρκωση από μια χριστιανική οπτική. Και, παρόλο που δεν τελώ τις ακολουθίες της Θείας Κοινωνίας, συχνά προσκαλώ τους ανθρώπους να συμμετάσχουν σε αυτές, περιγράφοντάς την κυριολεκτικά ως φυσική ένωση με τον Χριστό, όπου η ύλη από το αναστημένο σώμα του, που τώρα υπάρχει σε μια ανώτερη διάσταση ουσίας, συγχωνεύεται με τον άρτο και τον οίνο που δεχόμαστε, βοηθώντας έτσι να καθαρθούν και να ανυψωθούν τα σώματά μας καθώς και οι ψυχές μας.

Η πιο πρόσφατη ιδέα που γεννήθηκε στο νου μου είναι να σπουδάσω θεολογία και ετοιμάζομαι να ξεκινήσω από τον Σεπτέμβριο του τρέχοντος έτους. Πρόκειται για ένα πανεπιστημιακό πρόγραμμα διάρκειας τριών έως πέντε ετών και ο κύριος σκοπός για μένα είναι να αποκτήσω βαθύτερη και ευρύτερη γνώση για όλες τις μεγάλες θρησκείες και πολύ περισσότερα. Μαζί με τις παράλληλες σπουδές μου στη Σχολή Αρκέην, θα αποτελέσει μια γερή βάση για να συνδέσω περισσότερες τελείες και να εκτελέσω την αποστολή που έχω κληθεί να ζήσω.

Ποιο είναι τελικά το νόημα που σας διηγούμαι όλα αυτά; Γνωρίζω ότι δεν είμαι μόνη μου. Γνωρίζω ότι υπάρχουν πολλοί αφοσιωμένοι αδελφοί και αδελφές εκεί έξω, που δέχονται το ίδιο κάλεσμα και εργάζονται και υπηρετούν με τον ίδιο στόχο στο νου τους. Λειτουργώ από πλευράς μιας χριστιανικής προσέγγισης. Οι παραδόσεις, οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, οι πολιτισμοί, οι δεξιότητες και τα πρότυπα υπηρεσίας μας διαφέρουν, αλλά ο καθένας μας παίζει το ρόλο του στο Ενιαίο έργο, συμβάλλοντας έτσι στη διάδοση του Φωτός, της Αγάπης και της Δύναμης για Καλή Θέληση, βοηθώντας να ανοίξει ο δρόμος για τον Ερχόμενο και τη νέα, ενιαία παγκόσμια θρησκεία που θα εκδηλωθεί στο μέλλον μας.

Πραγματικά, δεν μπορούμε να έχουμε άλλη πρόθεση ζωής.

Σας ευχαριστώ όλους για την προσοχή σας και ιδιαίτερα ευχαριστώ την Σχολή Αρκέην που μου έδωσε τη δυνατότητα να μοιραστώ την ιστορία της διαδρομής μου.

οΟο

Προετοιμάζοντας τον Δρόμο:

Στοχαστικός Διαλογισμός Προετοιμασίας για την Επανεμφάνιση του Χριστού

Στη Σχολή Αρκέην εκτελούμε αυτόν τον διαλογισμό σε εβδομαδιαία βάση, κάθε Πέμπτη.

Στάδιο I

Αφού επιτύχετε θετικά και με πρόθεση να ηρεμήσετε την προσωπικότητα, διατυπώστε καθαρά στον εαυτό σας, με δικά σας λόγια, την απάντηση στο εξής ερώτημα:

Ως αφιερωμένος υπηρέτης της ανθρωπότητας, ποια είναι ειδικά η σταθερή μου πρόθεση τη στιγμή αυτή της αφιερωμένης επαφής με την ψυχή μου;

Στάδιο II

Αφού απαντήσετε σε αυτή την ερώτηση μέσα στο φως της ψυχής, πείτε κατόπιν με έμφαση:

«Ξεχνώντας όσα είναι περασμένα, το μόχθο μου θα στρέψω προς τις ανώτερες πνευματικές μου δυνατότητες. Αφιερώνομαι καινούργιος στην υπηρεσία του Ερχομένου και θα κάνω ό,τι μπορώ για να προετοιμάσω τις διάνοιες και τις καρδιές των ανθρώπων για το γεγονός αυτό. Άλλη πρόθεση στη ζωή μου από αυτή δεν έχω».

ΠΑΥΣΗ

Στάδιο III

1. Οραματιστείτε την παγκόσμια κατάσταση, όσο καλύτερα μπορείτε, με τους όρους των θεμάτων για τον κόσμο που πρωτίστως σας ενδιαφέρουν και με όποια γνώση διαθέτετε για τα παγκόσμια ζητήματα. Δείτε τη μάζα των ανθρώπων, παντού, να εκπέμπει ένα αχνό φως και μέσα σ' αυτό, εδώ κι εκεί, διάσπαρτα σημεία εντονότερου φωτός: είναι των μελών του νέου ομίλου εξυπηρετητών του κόσμου και των ανθρώπων που εργάζονται με πνευματική πρόθεση και στοργική καρδιά για τους συνανθρώπους τους.
2. Οραματιστείτε τότε (με τη δημιουργική σας φαντασία) το ζοηρό φως της Ιεραρχίας να διαχύνεται στην ανθρωπότητα και να σμίγει αργά με το φως που ήδη υπάρχει στους ανθρώπους. Πείτε κατόπιν την πρώτη στροφή της Μεγάλης Επίκλησης:

«Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού Ας διαχυθεί Φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων. Το Φως ας κατέλθει στη Γη».

Συλλογισθείτε έπειτα την επανεμφάνιση του Χριστού: αντιληφθείτε ότι ανεξάρτητα με ποιο όνομα Αυτός είναι γνωστός στις πολλές παγκόσμιες θρησκείες, είναι η ίδια μεγάλη Οντότητα.

Στοχαστείτε και εικάσετε πάνω στα πιθανά αποτελέσματα της επανεμφάνισής Του. Πείτε κατόπιν τη δεύτερη στροφή της Μεγάλης Επίκλησης:

«Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού Ας διαχυθεί Αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη».

3. Προσπαθήστε να συγκεντρώσετε τη σταθερή σας πρόθεση στην υπηρεσία και τη διάχυση αγάπης στο περιβάλλον σας και αντιληφθείτε ότι *στο μέτρο που μπορείτε να κάνετε αυτά τα πράγματα, επιχειρείτε να συγχωνεύσετε την προσωπική σας θέληση με τη Θεία Θέληση.*

Πείτε κατόπιν την τρίτη στροφή της Μεγάλης Επίκλησης:

«Από το Κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή, Ο Σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων· Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν».

4. Εξετάστε πρακτικά τι μπορείτε να κάνετε στο μέλλον για να προωθηθούν περαιτέρω οι προετοιμασίες για την έλευση του Χριστού.

ΠΑΥΣΗ

Εκφωνήστε κατόπιν το ΟΜ τρεις φορές, αφιερώνοντας την τριπλή προσωπικότητα στο έργο της προετοιμασίας.

ΟΜ ΟΜ ΟΜ

οΟο

Ένας Σωτήρας για την Εποχή μας – Η Προετοιμασία του Δρόμου και η Χρήση της Ενέργειας

Kevin Patten

Τα περισσότερα πνευματικά σκεπτόμενα άτομα που ενεργοποιούν το νήμα του φωτός μέσα τους διαθέτουν μια αυξανόμενη επίγνωση της τρέχουσας παγκόσμιας κατάστασης, η οποία είναι αδύνατον να αγνοηθεί. Η ανθρωπότητα φέρει την ευθύνη να διορθώσει την παρούσα κατάσταση και γνωρίζοντάς το, ο πνευματικός ζηλωτής αισθάνεται το καθήκον να συμβαδίζει με την ανθρωπότητα στην ατραπό της λύτρωσης παρέχοντας δύναμη και υποστήριξη. Ως εκ τούτου, στοχεύουμε λύσεις για τα προβλήματα της ανθρωπότητας και τρόπους ώστε να συνεισφέρουμε τον κατάλληλο τύπο φωτεινής ενέργειας που θα ανυψώσει τους συνανθρώπους μας. Οι σπουδαστές της Σχολής Αρκέην και άλλων παρόμοιων σχολών σκέψης ανά τον κόσμο που αναζητούν την αλήθεια, πιθανόν να έχουν κάποια γνώση της επικείμενης επιστροφής του Χριστού και αναμφίβολα ενεργοποιούν αυτό το όραμα του μέλλοντος στις καθημερινές τους σκέψεις ως μια από τις κύριες προσπάθειες ομαδικού έργου.

Είναι κάπως μυστήριο το γεγονός ότι οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν πράγματι αγάπη και καλοσύνη μέσα τους και, σαν άτομα, θα βοηθούσαν ευχαρίστως τους συνανθρώπους τους, αν παρουσιαζόταν ανάγκη. Στο σύνολό της, ωστόσο, η ανθρωπότητα υστερεί από αυτή την άποψη, εγκλωβισμένη σε μια φυλακή που η ίδια δημιούργησε. Η αυξανόμενη δύναμη της νοημοσύνης της ανθρωπότητας έχει υποστείλει το φως της συμπόνιας μέσα της, εμποδίζοντας τη συλλογική της πρόοδο στην ατραπό της εξέλιξης.

Ο Διδάσκαλος Ντ. Κ., σε συνεργασία με την Αλίκη Μπέιλη για περισσότερα από 30 χρόνια, παρήγαγε έναν μεγάλο πλούτο έργου προς όφελος όλων όσοι είναι έτοιμοι να το δεχτούν, προκειμένου να πάρουν δύναμη για να βοηθήσουν στην αποκατάσταση του μεγάλου σχεδίου για την ανθρώπινη εξέλιξη. Κατά τη διάρκεια της μελέτης αυτών των έργων, θα μπορούσε κάποιος να εξετάσει με τον πιο ευλαβικό τρόπο, την κοινή αποστολή τους ως πράξη υποστήριξης μιας μεγάλης πνευματικής εκδήλωσης που πρόκειται να συμβεί και η οποία θα αλλάξει τη συνείδηση της ανθρωπότητας για πάντα. Πρόκειται για μια εκδήλωση που πρέπει να οργανωθεί και να πραγματοποιηθεί με άψογο συγχρονισμό. Η δράση πίσω από τα πέπλα του φυσικού κόσμου είναι άγνωστη στους περισσότερους, ωστόσο έχουμε εξοπλιστεί με αρκετή διορατικότητα σχετικά με την επανεμφάνιση του Χριστού και την εξωτερική της πνευματικής Ιεραρχίας μέσα από τα έργα του Θιβετανού και έχουμε κάποια ιδέα για το τι να περιμένουμε.

Παρότι πρόκειται για ανέφικτο εγχείρημα, αν κάποιος αναλογιστεί με φαντασία πώς θα ήταν να βλέπει μέσα από τα μάτια του Χριστού και να γνωρίζει τις σκέψεις Του, πού θα υπήρχε η

μεγαλύτερη ανάγκη για αλλαγή ως προετοιμασία για την εποχή που επίκειται; Πώς θα μπορούσε Εκείνος να βοηθήσει στον μετασχηματισμό της ανθρωπότητας, εμποτίζοντας τους άνδρες και τις γυναίκες παντού με μια τόσο ορμητική θεϊκή ενέργεια, ώστε να σπείρει τους σπόρους της αλλαγής στην κλονισμένη συνείδησή τους.

Πρέπει να αναρωτηθούμε, ποιος είναι ο ρόλος που καλείται να παίξει κάθε αγωνιζόμενος μαθητής και μερικώς φωτισμένο άτομο; Πώς μπορούμε να συμμετάσχουμε σε ένα τέτοιο επίπεδο πνευματικής σκέψης και δράσης, που θα μας μετατρέψει ομαδικά σε ένα όργανο *δεκτικότητας* για τις ενέργειες που χρειάζεται να κατασταλάξουν τώρα στην ανθρώπινη συνείδηση και να την ρυθμίσουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να προετοιμαστεί για το πανίσχυρο ξέσπασμα φωτός, αγάπης και δύναμης που θα διαχυθεί μέσα από τις ανθρώπινες διάνοιες και καρδιές κατά την επιστροφή του Χριστού; Πώς θα μπορούσαμε να προετοιμάσουμε την ομαδική Υδρία φωτός και να την γεμίσουμε με την ενέργεια της αγάπης στο πνεύμα του βασικού τόνου του Υδροχόου για κάθε ατομικό μαθητή: Είμαι το Ύδωρ της Ζωής, που χύνεται για όσους διψούν. Αυτό το νερό της ζωής μπορούν να το δεχθούν μόνο όσοι αναγνωρίζουν ότι το έχουν ανάγκη, αλλά ο κόσμος είναι γεμάτος από τέτοιους ανθρώπους που επιδίδονται σε καλές πράξεις και σε αγαθοεργίες και είναι εκείνοι που μπορούν να ενδυναμωθούν από το ομαδικό μας έργο, ως άνθρωποι καλής θέλησης που αναπτύσσουν αγάπη και συμπόνια για τους συνανθρώπους τους.

Βασικό καθήκον και σκοπός μας είναι να αναγνωρίσουμε ότι αποτελούμε μέρος ενός ομαδικού νου αφιερωμένου σε έναν μεγάλο στόχο – τη σύνδεση αυτού του νου με το έργο του Χριστού κι εκείνων που Αυτός θα φέρει μαζί Του. Καθώς συγκεντρώνουμε όλα αυτά μέσα στη συνείδησή μας, αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε το τεράστιο μέγεθος του έργου που έχουμε μπροστά μας και την αληθινή έννοια της ευθύνης – μιας ευθύνης που αποτελεί επίσης μεγάλο προνόμιο και μια ευκαιρία να έρθουμε εγγύτερα στον Χριστό. Εκεί που κάποτε μπορεί να λέγαμε «είμαι μόνο ένα μικροσκοπικό μέρος του μεγαλύτερου αθροίσματος», συνειδητοποιούμε στην πραγματικότητα ότι η δύναμη της αγάπης και της εστιασμένης ενέργειας που ασκούμε από κοινού είναι πολύ μεγαλύτερη από το άθροισμα των μερών της.

Έχουμε επίγνωση της θυσίας που μπορεί να απαιτηθεί εάν θελήσουμε να εκπληρώσουμε στο ακέραιο το καθήκον μας με σθεναρή απόφαση και να βοηθήσουμε να επιτευχθεί μεγαλύτερη αρμονία στον κόσμο. Κι είναι ακριβώς εδώ που θα πρέπει να ξεκινήσει το μεγάλο πνευματικό έργο, διότι βρισκόμαστε τώρα στο κατώφλι μιας νέας εποχής για την ανθρωπότητα. Μιας εποχής, όπου πολλοί άλλοι, τους οποίους αποκαλούμε συλλογικά Νέο Όμιλο Παγκόσμιων Υπηρετών, συμβάλλουν με μια πλούσια ποικιλία δεξιοτήτων για να προωθήσουν τη δρομολόγηση των αναγκαίων αλλαγών στην ανθρώπινη συνείδηση και κάθε μέλος προσθέτει ένα ακτινοβόλο χρώμα στην ομαδική δεξαμενή φωτισμένης ενέργειας που σχηματίζεται ως αποτέλεσμα της μίας μεγάλης προσπάθειας.

Η λέξη «ενέργεια» είναι κρίσιμη και σχετική με αυτή τη χρονική στιγμή. Η δύναμη από την προηγούμενη εποχή που ο Χριστός ήταν στη γη, αν και επισκίασε τη φυσική μορφή του Διδασκάλου Ιησού, εξακολουθεί να υφίσταται σήμερα ως μια μεγάλη δύναμη με παγκόσμια επιρροή. Είναι αυτή που μετέδωσε ο Χριστός μέσα από την όψη εκπαίδευση της Δεύτερης Ακτίνας τη δύναμη της «Αγάπης-Σοφίας» κι εκείνη που ταίριαζε στην εποχή των Ιχθύων. Απευθυνόταν στους οπαδούς του Χριστού και σε όλους τους άλλους σε εκείνη τη σημαντική περίοδο της παγκόσμιας ιστορίας, ώστε να δεχτούν και να κατανοήσουν, εν μέρει, τη δική τους ικανότητα και την έμφυτη πηγή αγάπης με την οποία τους προίκισε η θειότητα. Αποκάλυψε ότι η εκπληκτική, ενεργή έκφραση της αγάπης και της βούλησης του Πατρός πρέπει να αντανακλάται από τον ίδιο τον άνθρωπο σε όλα τα έμβια όντα μέσα στα τέσσερα Βασίλεια.

Τα γεγονότα εκείνων των ημερών, πριν από 2000 χρόνια και με αφετηρία τη γέννηση του Δασκάλου Ιησού, έλαβαν χώρα σε μια μικρή περιοχή του πλανήτη μας. Από τότε, όμως, ο παγκόσμιος πληθυσμός έχει αυξηθεί εκθετικά και ζούμε σε μια εποχή εύκολης μετακίνησης και επικοινωνίας. Η δημιουργία του παγκόσμιου διαδικτύου, οι εκπληκτικές ανακαλύψεις της επιστήμης, η προηγμένη τεχνολογία και επιπροσθέτως η αύξηση της διανοητικότητας και των

δεξιότητων της ανθρωπότητας, όλα αυτά συνθέτουν μια διαφορετική πρόκληση για τον Χριστό. Θα πρέπει ο Χριστός να τα έχει στοχαστεί επί μακρόν, διότι υπάρχουν τόσα πολλά περισσότερα που θα χρειαστεί να συνυπολογίσει σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει Αυτός να παρουσιαστεί στην ανθρωπότητα στην παρούσα εποχή. Το έργο Του περιλαμβάνει τη δημιουργία γερών θεμελίων για την εκδήλωση του 5ου βασιλείου στη Γη, σχέδια που αναγκαστικά θα φέρουν ριζικές αλλαγές στα συστήματα της εκπαίδευσης και της θρησκείας, οδηγώντας σε μια πραγματική αναγέννηση από ανανεωμένες διδασκαλίες για την ανθρωπότητα, σε κλίμακα που δεν έχει υπάρξει ποτέ μέχρι σήμερα.

Ας επικεντρωθούμε, ωστόσο, στο «Τώρα». Αν και δεν είμαστε γνώστες των ημερομηνιών και των χρόνων της δεύτερης έλευσης, έχουμε κατά κάποιο τρόπο επίγνωση ότι η ανθρωπότητα πρέπει να διαθέτει μια επαυξημένη κατάσταση συνείδησης προτού ο Χριστός αποκαλυφθεί ξανά στους ανθρώπους με φυσική μορφή. Έτσι, για άλλη μια φορά, η *δεκτικότητα* του νου είναι ζωτικής σημασίας όχι μόνο για τις πνευματικές ομάδες, αλλά και για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας. Η μεγάλη αφύπνιση της ανθρωπότητας επίκειται και θα πρέπει να γίνει φανερό ακόμη και στις λιγότερο φωτισμένες ψυχές ότι χρειάζεται να γίνουν σημαντικές και ρηξικέλευθες πράξεις αλλαγής στην παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Μήπως αυτές βρίσκονται ήδη καθ' οδόν; Το γεγονός ότι η ανισότητα του πλούτου πρέπει να ληφθεί υπόψη και ότι η φτώχεια πρέπει να αντιμετωπιστεί είναι ασφαλώς δεδομένο. Ισορροπία στην κατανομή της ενέργειας και μερισμός των πόρων σε κάθε γωνιά του πλανήτη· η ζωή σε ισορροπία.

Πάνω απ' όλα, πρέπει ο ίδιος ο άνθρωπος να αντιμετωπίσει τις συνέπειες των προηγούμενων πράξεών του, ατομικά, εθνικά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Όμως το σκεπτικό μου δεν αφορά την οικολογία, αλλά την κατάσταση της συνείδησης του ανθρώπου. Όταν αυτή θεραπευτεί και προσανατολιστεί ορθά, όλα τα άλλα έπονται. Ο αναζητητής του φωτός το αναγνωρίζει αυτό, οπότε κάθε ψυχή αναζητά τον τρόπο με τον οποίο θα εφαρμόσει την αλλαγή· την αλλαγή στη δική του συνείδηση και στη συνείδηση των συνανθρώπων του. Αγωνιζόμαστε αυτή τη στιγμή ως είδος κι αυτή η έλλειψη ολοκλήρωσης και συνεργασίας μεταξύ των εθνών είναι εμφανής σε όποιον διαθέτει μια ευρύτερη αίσθηση του οράματος.

Πώς θα ενώσουμε μαζί αυτά που πρέπει; Ποιες μεθόδους ενοποίησης πρέπει να υιοθετήσουμε; Και πώς θα επικαλεστούμε πρόσθετη βοήθεια για συνδρομή σε αυτό το έργο, γνωρίζοντας ότι απέχουμε ακόμη πολύ από το να είμαστε τέλει και ότι μας λείπουν οι αποκρυφιστικές δεξιότητες και οι δυνάμεις των υψηλών μυημένων, για τις οποίες τίποτα δεν είναι πραγματικά γνωστό σε αυτή τη νέα εποχή του ανθρώπου; Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προχωρήσουμε με πίστη στην καρδιά μας, δίνοντας τα πάντα για να προσδώσουμε όλο και μεγαλύτερο σκοπό στη ζωή μας και να δημιουργήσουμε αρμονία μεταξύ ψυχής και προσωπικότητας. Γνωρίζουμε ότι βρισκόμαστε σε μια κατάσταση ρευστότητας και εργαζόμαστε μέσα από τις ποικίλες διεργασίες πνευματικής ολοκλήρωσης. Μπορεί να νιώθουμε ότι υστερούμε ως άτομα, αλλά ως όμιλος είμαστε πανίσχυροι, καθώς παρακινούμε ο ένας τον άλλον προς τον στόχο· τον στόχο της φώτισης, που μας καλεί να προχωρήσουμε ευθεία μπροστά, προς τα πεδία της λησμονιάς του γνωστού και της καινούργιας γνώσης.

Όπως μας έχει λεχθεί, το 2025 θα πραγματοποιηθεί το Κονκλάβιο της Ιεραρχίας, που λαμβάνει χώρα κάθε 100 χρόνια. Τώρα είναι η ώρα να αυξήσουμε το συλλογικό μας δυναμικό, προκειμένου να προσφέρουμε ένα ακόμη πιο αποτελεσματικό ομαδικό σκεύος υπηρεσίας για τα χρόνια που θα ακολουθήσουν αυτή τη μεγάλη συνάθροιση και τις αποφάσεις που θα ληφθούν και θα απαιτήσουν εφαρμογή. Ποιες νέες οδηγίες θα μεταδώσουν καθώς θα εξετάζουν την εσωτερική ποιότητα του νου και της ψυχής της ανθρωπότητας; Ποιες ενέργειες θα απελευθερώσουν για να βοηθήσουν περαιτέρω να προετοιμαστεί ο δρόμος για την εξωτερική της Ιεραρχίας και την επανεμφάνιση του Χριστού; Αυτοί οι προχωρημένοι μυημένοι ήταν κάποτε άνδρες και γυναίκες σαν εσάς κι εμένα και τώρα είναι οι κοινωνοί και εκπρόσωποι του Χριστού και της Σαμπάλλα. Αυτό ασφαλώς μας δίνει την ελπίδα ότι υπάρχει κάτι μέσα μας που ανθίζει κι εκείνοι μπορούν να το δουν· υψηλές ανθρώπινες προσδοκίες να γίνουμε όμοιοί τους και να ενταχθούμε στις ανώτερες θέσεις εκείνων που συνειδητά υπηρετούν το Θείο Σχέδιο.

Οι μέρες που έρχονται θα διακατέχονται από μεγαλύτερη κατανόηση και σοφία που θα εμπλουτίσει τον κόσμο της ανθρωπότητας, αν ο καθένας μας δράσει και ανταποκριθεί στο ρόλο του, όσο μικρός κι αν είναι αυτός. Κάθε ικμάδα ενέργειας που δίνεται στο μεγάλο έργο θα βοηθήσει στην εξελικτική πρόοδο των Τεσσάρων Βασιλείων. Το γεγονός ότι αρχίζουμε επιτέλους να ατενίζουμε τον Ήλιο και τα αστέρια και να γνωρίζουμε την πραγματική μας σχέση μαζί τους και ότι είμαστε όλοι συνδεδεμένοι με αυτή την έννοια, αποτελεί ένα μεγάλο βήμα προόδου. Το γεγονός ότι θα μάθουμε να επικοινωνούμε σε κάποιο προηγμένο επίπεδο που θα χαροποιεί όχι μόνο τους ανθρώπους αλλά και τους κυρίους που ενοικούν στη Σαμπάλλα, θα συμβεί σίγουρα μια μέρα. Η Εκκλησία του Χριστού θα αναγνωριστεί και θα ζει μέσα στη συνείδηση ολόκληρης της ανθρωπότητας.

οΟο

Συζήτηση σε μικρές ομάδες, στο διαδίκτυο και στην αίθουσα:

Απόγευμα Κυριακής – Θέμα Συζήτησης

Με την πάροδο της εξέλιξης, οι πνευματικές δυνάμεις αυξομειώνονται. Οι νέες εισερχόμενες δυνάμεις θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν με σύνεση ώστε να επέλθει συγχώνευση της παλαιάς εποχής με τη νέα. «Η τελειοποίηση αυτής της μεϊξης συνιστά το μέγιστο έργο του Χριστού αυτή την περίοδο. Χρειάζεται να επιτευχθεί μια μεϊξη που θα είναι κατάλληλη για την παρούσα συνθήκη της ανθρωπότητας».¹

Ως έκφραση των συγχωνευμένων δυνάμεων της Παλαιάς και Νέας Εποχής, ποιες είναι οι πνευματικές αρχές και ποιότητες που αναδύονται ή πρέπει να αναδυθούν, όντας «κατάλληλες για την παρούσα συνθήκη της ανθρωπότητας»;

1. Σχόλιο του Φόστερ Μπέιλι πάνω στο Σύμβολο της Νέας Εποχής.

Διάλειμμα

Η Ανοικοδόμηση του Ιερού της Ανθρώπινης Διαβίωσης – Συζήτηση με τον Rajesh Makwana και την Liz McCaughey υπό την εποπτεία του Laurence Newey

Ο *Rajesh Makwana* είναι διευθυντής του SuFra NW London (www.sufra-nwlondon.org.uk), ενός κοινοτικού κόμβου επισιτισμού και υποστήριξης που παρέχει επείγουσα βοήθεια και ένα ολιστικό φάσμα υπηρεσιών σε όσους βιώνουν φτώχεια, έλλειψη στέγης και οικονομική κρίση.

Η *Liz McCaughey* είναι ψυχοθεραπεύτρια με έδρα το Χονγκ Κονγκ (www.amindset.hk). Η ομάδα της προσφέρει υπηρεσίες σε παγκόσμιο επίπεδο και έχει εισάγει με επιτυχία οικονομικά προσιτές επιλογές συμβουλευτικής παγκοσμίως, εξασφαλίζοντας πρόσβαση για όλους.

Στο βιβλίο, το *Πεπρωμένο των Εθνών*, δηλώθηκε η πρόθεση να συνεχιστεί η ακολουθία των διδασκαλιών στις αρχές αυτού του αιώνα. Ωστόσο, διατυπώθηκε και η ακόλουθη επιφύλαξη: «Το υπόλοιπο αυτού του αιώνα πρέπει να αφιερωθεί στην ανοικοδόμηση του βωμού της ζωής του ανθρώπου, στην ανακατασκευή της μορφής της ζωής της ανθρωπότητας, στην ανασύσταση του νέου πολιτισμού πάνω στα θεμέλια του παλιού και στην αναδιοργάνωση των δομών της παγκόσμιας σκέψης, της παγκόσμιας πολιτικής, καθώς και στην ανακατανομή των παγκόσμιων πόρων σε συμφωνία με το θείο σκοπό. Τότε και μόνο τότε θα γίνει εφικτό να προωθηθεί η αποκάλυψη». Αντιπαραβάλλοντας αυτό το όραμα ελπίδας με τη σημερινή παγκόσμια κακοδαιμονία, πού βρίσκεται ο δρόμος προς τα εμπρός;

Την συζήτηση μπορείτε να παρακολουθήσετε (στα αγγλικά) εδώ:
<https://www.lucistrust.org/asc2024London26May>

Διαλογισμός Συνδιάσκεψης:

Επιτρέποντας την Είσοδο στο Φως

I. ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ. Βεβαιώνουμε το γεγονός της ομαδικής συγχώνευσης και ολοκλήρωσης μέσα στο κέντρο καρδιάς του νέου ομίλου των εξυπηρετητών του κόσμου, που μεσολαβεί μεταξύ της Ιεραρχίας και της ανθρωπότητας:

Είμαι ένα με τους αδελφούς μου στον όμιλο, και ότι έχω όλα είναι δικά τους.

Είθε η αγάπη που είναι μέσα στη ψυχή μου να διαχυθεί σ' αυτούς.

Είθε η δύναμη που είναι μέσα μου να τους ανυψώσει και να τους βοηθήσει.

Είθε οι σκέψεις που δημιουργεί η ψυχή μου να φτάσουν σ' αυτούς και να τους ενθαρρύνουν.

II. ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΣΗ. Προβάλλουμε μια γραμμή φωτεινής ενέργειας προς την πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη, την πλανητική καρδιά, το μεγάλο Άσραμ του Σανάτ Κουμάρα και προς το Χριστό, στην καρδιά της Ιεραρχίας.

Εκτείνουμε τη γραμμή φωτός προς την Σαμπάλλα, το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή.

III. ΑΝΩΤΕΡΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ. Κρατάμε τον ενατενίζονται νου ανοιχτό στις εξωπλανητικές ενέργειες που εισρέουν στην Σαμπάλλα και ακτινοβολούνται μέσω της Ιεραρχίας. Χρησιμοποιώντας τη δημιουργική φαντασία επιχειρούμε να δούμε τα τρία πλανητικά κέντρα –Σαμπάλλα, Ιεραρχία, Ανθρωπότητα– να έρχονται βαθμιαία σε ευθυγράμμιση και αλληλεπίδραση.

IV. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ. Στοχαζόμαστε στην σπερματική σκέψη της Συνδιάσκεψης:

Ας αφιερωθεί ο όμιλος εκ νέου στην υπηρεσία του Ερχόμενου και ας κάνει ότι μπορεί για να προετοιμάσει τις διάνοιες και τις καρδιές των ανθρώπων για το γεγονός αυτό. Δεν έχουμε άλλη πρόθεση στη ζωή.

V. ΚΑΤΑΣΤΑΛΑΞΗ. Με τη χρήση της δημιουργικής φαντασίας, οραματιζόμαστε τις ενέργειες του Φωτός, της Αγάπης και της Θέλησης-για-το-καλό να διαχέονται σ' ολόκληρο τον πλανήτη και να αγκυροβολούν πάνω στη Γη σε προετοιμασμένα κέντρα του φυσικού πεδίου μέσω των οποίων θα μπορέσει το Σχέδιο να εκδηλωθεί. (Χρησιμοποιούμε την εξαπλή πρόοδο της θείας Αγάπης σαν την αλληλουχία καταστάλαξης της ενέργειας – Σαμπάλλα / Ιεραρχία / ο Χριστός / ο νέος όμιλος εξυπηρετητών του κόσμου / άνθρωποι καλής θέλησης παντού στον κόσμο / φυσικά κέντρα διανομής).

VI. ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ. Επανεστιάζουμε την συνείδηση, ως όμιλος, μέσα στην περιφέρεια του μεγάλου Άσραμ. Από κοινού εκφωνούμε την βεβαίωση:

Στο κέντρο όλης της Αγάπης στέκω. Από αυτό το κέντρο, Εγώ, η ψυχή, θα κινηθώ προς τα έξω. Από αυτό το κέντρο εγώ, εκείνος που υπηρετεί, θα εργασθώ. Είθε η αγάπη του θείου Εαυτού να διαχυθεί, μέσα στην καρδιά μου, μέσω του ομίλου μου και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Οραματιζόμαστε την κατερχόμενη πνευματική εισροή που απελευθερώνεται από την Σαμπάλλα μέσω της Ιεραρχίας και διοχετεύεται μέσα στην ανθρωπότητα δια του προετοιμασμένου αγωγού. Αναλογιζόμαστε πώς αυτές οι εισερχόμενες ενέργειες εγκαθιδρύουν την «Ατραπό του Φωτός» για τον ερχόμενο Παγκόσμιο Διδάσκαλο, τον Χριστό.

VII. ΔΙΑΝΟΜΗ. Καθώς εκφωνούμε την Μεγάλη Επίκληση, οραματιζόμαστε τη διάχυση του

Φωτός, της Αγάπης και της Δύναμης από την πνευματική Ιεραρχία μέσω των πέντε πλανητικών εισόδων (Λονδίνο / Νταρτζήλιγκ / Νέα Υόρκη / Γενεύη / Τόκιο) να ακτινοβολούν τη συνείδηση ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής:

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

OM OM OM

Κλείσιμο